

Çağdaş Drama Dizisi

Samuel Beckett
GODOT'YU
BEKLERKEN

Türkçesi
HASAN ANAMUR

Samuel Beckett GODOT'YU BEKLERKEN

OYUN

Fransızcadan çeviren:
HASAN ANAMUR

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Bâbîâli Caddesi, No: 19, kat: 2, Cağaloğlu, İstanbul
Telefon: 528 61 13 - 513 51 88

ÇAĞDAŞ DRAMA DİZİSİ

Bu dizi Aziz Çalışlar'ın yönetiminde
hazırlanmaktadır.

Özgün adı
En Attendant Godot
(1952)

ISBN 975.510.238-8

© Bu çevirinin yayın hakları Can Yayınları'ndadır. (1990)

BECKETT'LE GODOT'YU BEKLEMEK..

HASAN ANAMUR

Samuel Beckett bende hep sanki sonsuza dek Godot'yu bekleyecekmiş izlenimi bırakmıştır, tıpkı Estragon ile Vladimir gibi, tıpkı Beckett'in tüm öteki kişileri gibi. Ne var ki, 27 Aralık 1989 tarihli gazeteler çağımızın kuşkusuz en önemli yazarlarından biri olan Beckett'in 22 Aralıkta, 1937'den beri yaşadığı Paris'te, seksen üç yaşında, Estragon ile Vladimir'in düşledikleri gibi sessiz sedasız öldüğünü, bu kez geri dönmek üzere gittiğini bildirdiler. Beckett o kadar sessizce gitmişti ki basın bile bundan ancak beş gün sonra haberi olmuştu. Gerçekte tam Beckett'in yaşamına ve yapıtına uygun bir sondu: sonu olmayan bir son. Ayrıca da muzip yazarın giderayak gazetecilere oynadığı bir başka oyun. Beckett gazetecilere ilk oyununu 1969'da Nobel Yazın Ödülünü aldığı anda oynamış ve sanki ödül törenine katılmak üzere İsveç'e gidermiş gibi yapıp tam tersi yöne uçarak izini kaybettirmişti. Başka türlü de düşünülemezdi: Beckett'i ve yapıtını bilenler için onu bir kürsüden söylev verirken düşünmek olanaksızdır¹. Hem de kendi yapıtı üzerine. Tüm yaşamı boyunca yalnızlığı seçmiş olan Beckett'in Nobel ödül töreninin yapaylığında ne işi vardı? Yapıtı ortadayken, ayrıca daha kendisini, yaşamı ve insanlık durumunu sorgulamayı sürdürürken, yapıtı üzerine ne söyleyecekti, üstelik sorularının yanıtlarını kendisi de bilmezken? Övgüleri niye dinleyecekti, daha yapıtı oluşurken, işi daha bitmemişken? Bu doğal adam, bu davranışıyla yapıtıyla özdeşleşiyordu; ayrıca, tüm yaşamında yaptığı gibi, bireyi yapısına aykırı istem dışı davranışlara iten toplumsal zorunluluklara ne kadar uzak olduğu-

nu da gösteriyordu. Meraklı gözlerden uzak Montparnasse mezarlığındaki bir çukura –Estragon'un her gece yaptığı gibi– girerken de. Bu arada, Godot'nun gizini birlikte götürdüğünü de biliyordu kuşkusuz.

Beckett, kanımca, yapıtıyla yaşamı kaynaşmış bir yazardır. Bir başka deyişle, tüm yapıtı kendisidir; yapıtındaki tüm kişiler kendisidir; kişilerinin tüm sözleri kendisinininkilerdir; tüm davranışları kendisinininkilerdir; tüm karşıtlıklar, tüm tutarsızlıklar kendisidir. Ne var ki bu evrende, birkaç yaşamöyküsel gönderme dışında², özel konulara ve sorunlara yer yoktur. Bu yapıtta var olan, tüm genel nitelikleri ve temel beklentileriyle, Birey'dir: doğumla ölüm arasında, yerle gök arasında sıkışmış kalmış, ayakları gittikçe daha fazla yere gömülen, göğe ulaşmanın olanaksızlığının, dolayısıyla varoluşun anlamsızlığının bilincine varmış Birey; yengilsinin bilincine varmış olan Birey; bir karabasan içinde yaşayan Birey. Beckett'in yapıtı, Birey-Yaşam ilişkilerinin en geniş anlamıyla, evrensel düzeyde, sürekli sorgulanmasıdır. Bu sorgulamada en fazla didiklenenler, doğal olarak, yaşamı anlamlandırdıkları ileri sürülen tinsel ve dinsel değerlerdir. Kimi eleştirmenler, bu yapıtta, toplumsal ve siyasal sorunlara değinilmediğini ileri sürerek Beckett'e bir tür suçlama yöneltmişlerdir. Bir yapıtın eleştirmenlerin istekleri doğrultusunda oluşması düşüncesinin yanlışlığı bir yana, gerçekte Beckett'in yapıtına bu ilişkiler de, insanlık durumunun öğeleri olarak girmişlerdir, Godot'yu Beklerken'de Pozzo–Lucky ile simgelenenler gibi. Bu yapıtta siyasal göndermeler de (özellikle son yapıtlarından Catastrophe (Felâket) ve Quoi où (Ne nerede) buna örnek gösterilebilir), yok değildir. Ne var ki Beckett'in her biri birer sirk palyaçosuna ya da bir kuklaya benzeyen kişileri daha çok kendilerini eninde sonunda bekleyen ölüme kadarki yaşamlarıyla boğuşurlar; bu süreyi nasıl doldurabileceklerini bilemezler. Daha doğrusu, bu boşluğu doldurmak için ellerindeki tek çareye başvurlar: Söz'e.

Söz, Beckett'e, bir bildirişim aracı değil –bu niteliğini giderek yitirmiştir–, bir vakit öldürme aracıdır. Kişiler doğumla ölüm arasını Söz ile doldurmaya çalışırlar. Gençlik döneminde Proust'un romanları üzerine bir tez yazmış olan Beckett, giderek anadili olmayan Fransızca yazmaya başlayacak, böylece, doğal Söz'den bilinçli olarak uzaklaşarak, bir tür yapay Söz'e başvuracak, bu Söz'ü de yavaş yavaş şifreleyecek, ayrıca da gittikçe artan uzunluklarda ve sıklıkta 'Sessizlik'lerle bölecektir. Son yapıtlarında ise neredeyse tümüyle Sessizlik ege-mendir. Söz parçalanmış, büyük ölçüde yok olmuştur –o da artık Boşluğu dolduramamaktadır–, tıpkı Beckett'in kişilerinin de giderek bedensel olarak parçalanmaları, kimi kez salt bir gövdeye, salt bir başa, salt bir ağza indirgenmeleri gibi. Ancak bu aşamaya gelinceye kadar Beckett'te Söz vardı; kendine özgü bir Söz.

Richard Coe, "Samuel Beckett'in Tanrısı" başlıklı incelemesinde³, Beckett'in söyleminin "birbirlerine karışmış sayısız mantık parçacıklarından kurulduğunu; bunların Proust, Descartes, Geulincx, Malebranche, Schopenhauer, Dostoyevski, Wittgenstein ve Sartre gibi yazar ve düşünürlerden alınmış, her biri kendi başına çürütülemez kanıtlamalardan oluştuklarını, ancak tümünün bir arada bulunmasının, içinde bulunulan konumda, kaçınılmaz olarak, mantıklı bir sonuca varılmasını engellediğini," söylemektedir. Gerçekten de bu söylemde eksilerle artılar birbirlerini götürmekte ve ortada bir Boşluk'tan başka bir şey kalmamaktadır.

Beckett'in kişileri, temelde, ödün vermez akılcı kişilerdir. İnsanlığın çekmek zorunda olduğu acıların da bilincinde olan bu kişiler, kendilerinin belirsiz bir süreyle sınırlı yaşama, nedensiz olarak, kim tarafından mahkûm edildiklerini öğrenmek isterler. Coe'nun çözümlemesinde, Beckett'in kişilerine göre bunun zorunlusu Tanrı'dır. Godot'yu Beklerken'de Godot Tanrı simgesi olarak düşünülürse (Godot = God = İngilizce: Tanrı),

geleneksel simgesine uygun, aksakallı bir Tanrı. "Acı, anlamsızlık ve ölüm dolu bir dünya yaratan, üstelik de bu dünyada yaşamaya mahkûm insanı, doğuştan, güzellik, mutluluk ve tutarlılık kavramlarıyla donatan bir Tanrı. Bu Tanrı ancak insanlarla alay eden, akıl almayacak kadar arsız ve zalim bir Tanrı'dır. (...) Eğer Tanrı yok ise, o zaman da, bunun sorumlusu kimdir?"⁴

Bilindiği gibi, Beckett'in yapıtının oluştuğu yıllarda, Camus de aynı sorulara yanıt ararken, felsefenin temel sorunu olarak intiharı, başka bir deyişle, bilinçlenen bireyin yaşamını sürdürme ya da sürdürmeme seçimini görmüştü: Sonuçta, Camus'nün, stoacı bir tutumla, insanın saygınlığı kavramından yola çıkarak, Tanrı'sız bir evrende insanı yüceltecek bir yaşam biçimi seçmesine karşın Beckett'in kişileri, aynı konumda, karar vermeden beklerler. Onların dünyaları; Vladimir'in oyununun sonlarında dediği gibi, mutlu mu, mutsuz mu olduklarını tam kestiremedikleri, içinde gizini çözemedikleri Zaman ile cebbelleştikleri, renksiz bir düş-karabasan ortamıdır.

Ancak, Godot'un yorumunu yalnızca bu metafizik yaklaşımla sınırlamamak gerekir. Godot, kişiye göre açılabilen bir kavramdır. The Theatre of the Absurd başlıklı kitabına Martin Esslin şu ilginç olayı anlatarak başlar: 19 Kasım 1957 günü San Fransisco Actor's Workshop, San Quentin cezaevinde hükümlülere Godot'yu Beklerken'i oynamaya hazırlanmaktadır. San Quentin en azılı suçluların buldukları cezaevlerinden biridir, ve burada, 1913 yılında Sarah Bernhardt topluluğunun gösterisinden beri hiçbir tiyatro oyunu oynanmamıştır. Tiyatro salonunu dolduran hükümlüler, bol kadınlı, baldır bacaklı, şamata yapabilecekleri eğlenceli bir oyun beklemektedirler. Oysa onlara şimdi kadınsız bir oyun oynanacaktır; bu oyun üstelik de, Paris'teki ilk oynanışında, eleştirilenlerce "zor anlaşılır" bulunmuştur. Oyuncular ve yönetmen Herbert Blau, bu ilk denemeye Godot ile başlamanın doğru olup olmadığını

kendi kendilerine sormaya başlamışlardır. Öyle ki, bu kaygıyla, yönetmen, oyundan önce hükümlülere yaptığı kısa bir konuşmada oyunu bir caz parçasına benzeterek, herkesin gösteride kendine göre birşeyler bulabileceğini, ancak bunun için dinlemeleri gerektiğini söyleme zorunluluğu bile duymuştur. Ancak bu kaygının ne kadar yersiz olduğu oyun başladıktan kısa bir süre sonra görülür: hükümlüler kendilerini oyuna neredeyse soluksuz kaptırmışlardır. Gösteriyi izleyen San Fransisco Chronicle gazetesinin bir yazarı, oyundan sonra konuştuğu hükümlülerin oyunu zor bulmadıklarını yazmaktadır. "Godot kimdir ya da nedir?" sorusunu hükümlülerden biri: "Godot toplumdur"; bir başkası da: "Godot dış dünyadır", diye yanıtlamıştır. Cezaevi gazetesinde ise bu konuda şu yorum yapılmıştır: "Yazar, her türlü kişisel katılımdan kaçındığı ve izleyenlerin kendilerine göre sonuçlara varmalarını; kendilerine göre yanlışlara düşmelerini istediği için, tümüyle simgesel bir anlatıma gitmiş. Gerçekte bu oyun belirgin bir şey istemiyor, izleyicilere herhangi bir ahlak görüşü aşılarmayı amaçlamıyor, hiçbir umut sunmuyordu... Godot'yu sürekli bekliyoruz, beklemeyi de hep sürdüreceğiz. Çevre iyice kasvetlendiğinde, yaşam da iyice ağırlaştığında, birbirimize ağzımıza geleni söylüyor, çekip gideceğimize yemin ediyoruz – ama nereye gideceğiz, gidecek yerimiz mi var?"⁵

Hepimiz, Estragon ve Vladimir'le birlikte aynı soruyu soruyoruz, gerçekte çekip gitmek istiyoruz, ancak nereye gideceğiz? Bir şey bekliyoruz, hepimiz, ancak neyi beklediğimizin bilincinde miyiz? Bizi ne bekliyor, biliyor muyuz?

1. Beckett 1931'de iki yarıyıl Belfast'ta Campbell College'da Fransızca öğretmenliği yaptıktan sonra Trinity College'a Profesör R. Brown'ın asistanlığına atanır. Proust üzerine denemesi de bu dönemde yayınlanmıştır (1931). Üniversitede öğretim üyeliğine aday gibi görünen Beckett bunu sürdürmez ve bir yıl sonra bu görevden ayrılarak başına buyruk gezginci bir yaşam seçer.

2. Örneğin Godot'yu Beklerken'deki "Vaucluse". Beckett, 2. Dünya Savaşında Paris işgal edildiğinde, Nazilerden kaçarak Vaucluse'de bir çiftlikte işçi olarak çalışmıştır.

OYUNDAKİ KİŞİLER

ESTRAGON
VLADIMIR
LUCKY
POZZO
BİR ÇOCUK

3. Richard Coe, "The God of Samuel Beckett" ("Le Dieu de Samuel Beckett", in Cahiers Renaud-Barrault, no.44, Oct. 1963, s.3-33.

4. a.g.y., s.6

5. Murin Esslin, The Theatre of the Absurd, London, 1961 ve Le Théâtre de l'Absurde, Paris, Buche:/Chastel, 1963, s.15-17.

BİRİNCİ PERDE

Köy yolu, ağaç.

Akşam.

Estragon yere oturmuş, ayakkabılarından birini çıkartmaya uğraşmaktadır. Ayakkabısını iki eliyle yakalamıştır ve tüm gücünü harcamaktadır. Gücü tükenince durur, soluklanır, sonra yeniden aynı işe koyulur. Aynı hareketler. Vladimir girer.

ESTRAGON (*soluklanmak için durarak*)– Olmayacak.

VLADIMIR (*bacakları ayrı ayrı, kısa kısa sert adımlarla ona doğru yürürken*)– Sanırım öyle. (*Hareketsiz durur.*) Bu düşünceye uzun süre karşı koydum; Vladimir, dedim kendi kendime, aklım başma topla, daha her şeyi denemedin. Ondan sonra, sürdürdüm savaşımı. (*Savaşımını düşünerek dalar gider. Estragon'a*) Bak sen, demek buradasın yine.

ESTRAGON– Ne demezsin?

VLADIMIR– Sevindim seni gördüğüme. Bir daha dönmeyeceksin sanıyordum.

ESTRAGON– Ben de.

VLADIMIR– Ne yapalım buluşmamızı kutlamak için? (*Düşünür.*) Ayağa kalk da seni kucaklayıp bir öpeyim.

(*Elini Estragon'a uzatır.*)

ESTRAGON (*öfkeli.*)– Sonra, daha sonra.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR (*gücenmiştir, soğukça*)– Beyefendinin geceyi nerede geçirdiklerini öğrenebilir miyiz acaba?

ESTRAGON– Bir çukurda.

VLADIMIR (*şaşıarak*)– Bir çukurda mı! Nereden buldun onu?

ESTRAGON (*yön göstermeden*)– Şuralarda.

VLADIMIR– Dayak da yedin mi?

ESTRAGON– Yedim... Fazla değil.

VLADIMIR– Hep aynıları mı?

ESTRAGON– Aynıları mı? Bilmem.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR– Düşünüyorum da... o zamandan beri... kimbilir... ne hallere düşerdin... ben olmasaydım... diyorum kendi kendime. (*Kararlılıkla*) Şu an zavallı bir kemik yığımından başka bir şey olmazdın, kalıbımı basarım.

ESTRAGON (*bamteline basılmış gibi*)– Daha neler.

VLADIMIR (*bıkkın*)– Bir kişiye de bu kadar yüklenilmez ama. (*Bir süre. Canlı.*) Bir yandan da, kendi kendime, şimdi umutsuzluğa kapılmaya ne gerek var, diyorum. Bunu daha işin başında düşünmek gerekirdi, 1900'e doğru filan.

ESTRAGON– Yeter. Yardım et şu cenabeti çıkartmama.

VLADIMIR– El ele tutuşup kendimizi Eiffel kulesinden aşağıya atabilirdik, ilk atlayanlarla birlikte. İki dirhem bir çekirdektik o zamanlar. Şimdi artık çok geç. Bizi yukarı çıkartmazlar bile. (*Estragon ayakkabısıyla boğuşur.*) Ne yapıyorsun sen öyle?

ESTRAGON– Ayakkabımı çıkartıyorum. Senin başına hiç gelmedi galiba?

VLADIMIR – Ne zamandır sana onları her gün çıkartman gerekir, diyorum. Laf anlamıyorsun ki.

ESTRAGON (*güçsüzce*) – Yardım et bana!

VLADIMIR – Canın yanıyor mu?

ESTRAGON – Canım yanıyor muymuş. Soruya bak!

VLADIMIR (*öfkelenerek*) – Yalnız sen mi acı çekiyorsun sanki! Ya ben neciyim. Bir benim yerimde ol da görelim bakalım gününü.

ESTRAGON – Sen de acı çektin mi?

VLADIMIR – Sen de acı çektin miymiş! Sen de acı çektin mi? diye soruyor bana!

ESTRAGON (*parmağıyla göstererek*) – Pantolonunu ilikle-sen iyi edersin.

VLADIMIR (*önüne bakar.*) – Doğru. (*Pantolonunu ilikler.*) Küçük şeyler ihmale gelmez.

ESTRAGON – Sana ne söylememi istiyorsun, hep son dakika bırakırsın her şeyi.

VLADIMIR (*dalıp giderek*) – Son dakika... (*Düşünceler içinde*) Uzun sürecek, ama iyi olacak. Kim diyordu bunu?

ESTRAGON – Bana yardım etmeyecek misin?

VLADIMIR – Kimi kez, yine de yaklaşıyor, diyorum kendi kendime. Bir tuhaf hissediyorum o zaman kendimi. (*Şapkasını çıkarır, içine bakar, elini içinde dolaştırır, silkeler, başına geçirir.*) Nasıl söylesem? Hem rahatlamış gibi, hem de... (*sözcüğü arar.*) ... dehşet içinde. (*Abartmalı biçimde*) DEH-ŞET-İ-ÇİN-DE. (*Şapkasını yeniden çıkarır, içine bakar.*) Bu kadarı da fazla ha! (*İçindeki bir şeyi yere düşürmek ister gibi şapkasının tepesine vurur, yeniden içine bakar, başına geçirir.*) Neyse...

(*Estragon son ve müthiş bir çabayla ayakkasını çıkarmayı başarır. İçine bakar, elini içinde dolaştırır,*

başsağı çevirir, silkeler, içinden bir şey düştü mü diye yere bakar, hiçbir şey bulamaz, elini yeniden ayakkabısının içinde dolaştırır, bakışları bulanıktır.)

VLADIMIR – Eee, sonra?

ESTRAGON – Hiç.

VLADIMIR – Göster bakayım.

ESTRAGON – Görecek bir şey yok.

VLADIMIR – Yeniden giymeye çalış.

ESTRAGON – Biraz hava alsın.

VLADIMIR – İşte karşınızda tüm yönleriyle insan, suçlu kendi ayağıyken, ayakkabısına kızıyor. *(Şapkasını bir kez daha çıkarır, içine bakar, elini içinde dolaştırır, silkeler, tepesine vurur, içine üfler, yeniden başına geçirir.)* Hırsızlardan biri kurtuldu. *(Bir süre.)* Kabul edilebilir bir oran. *(Bir süre.)* Gogo...

ESTRAGON – Ne var?

VLADIMIR – Pişman olalım mı, ne dersin?

ESTRAGON – Neye?

VLADIMIR – Şey... *(Bulmaya çalışır.)* Ayrımtılara girmemiz gerekmez.

ESTRAGON – Doğduğumuza mı?

(Vladimir kahkaha atarken elini kasiğine götürerek kendini tutar.)

VLADIMIR – Artık gülmek için bile yürek gerekli.

ESTRAGON – Bir yoksunluk tabii.

VLADIMIR – Kala kala bir gülümseme kaldı. *(Yüzüne çok geniş, bıçak gibi bir gülümseme yayılır ve donar, uzunca bir süre öyle kalır, sonra birden kaybolur.)*

Aynı şey değil. Ne yapalım... *(Bir süre.)* Gogo...

ESTRAGON *(rahatsız edilmiş gibi)* – Yine ne var?

VLADIMIR – İncil'i okudun mu?

ESTRAGON – İncil'i mi? *(Düşünür.)* Bir göz atmışımıdır herhalde.

VLADIMIR (*şaşırmış*)– Tanrısız okulda mı?

ESTRAGON– Tanrılı mıydı, Tanrısız mıydı, bilmiyorum.

VLADIMIR– Sen la Roquette islaheviyle karıştırıyorsun okulu.

ESTRAGON– Olabilir. Kutsal-Toprak haritalarım anımsıyorum. Renkli. Çok güzel. Ölü Deniz soluk maviydi. Ona bakınca bile dilim damağım kururdu. İşte orada geçireceğiz balayımızı, derdim kendi kendime. Yüzeceğiz. Mutlu olacağız.

VLADIMIR – Sen şair olmalıymışsın.

ESTRAGON– İdim. (*Üstündeki yırtık pırtık giysileri gösterir.*)

Belli olmuyor mu?

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Ne diyordum... Ayağın nasıl oldu?

ESTRAGON– Şişiyor.

VLADIMIR– Tamam, buldum, şu hırsız öyküsü. Anımsıyor musun?

ESTRAGON– Hayır.

VLADIMIR – Anlatayım mı? İster misin?

ESTRAGON– Hayır.

VLADIMIR – Vakit geçirtir. (*Bir süre.*) İki hırsız varmış. Kurtarıcı ile aynı zamanda çarmıha gerilmiştir. Bunlardan...

ESTRAGON– Kiminle?

VLADIMIR – Kurtarıcı ile. İki hırsız. Bunlardan biri kurtulmuş, öteki ise... ("*Kurtulmuş*" kavramının karşıt anlamısını arar.) ... cehennemlik olmuş, deniyor.

ESTRAGON– Neden kurtulmuş?

VLADIMIR – Cehennemden.

ESTRAGON– Ben gidiyorum. (*Yerinden kıpırdamaz.*)

VLADIMIR – Ama... (*Bir süre.*) Nasıl oluyor da... Umarım canını sıkıyorumdur.

ESTRAGON– Dinlemiyorum.

VLADIMIR – Nasıl oluyor da dört Havariden yalnızca biri olayları böyle veriyor? Oysa dördü de oradaydılar—yani, çok uzaklarda değillerdi. Ve içlerinden yalnızca biri kurtulan bir hırsızdan söz ediyor. (*Bir süre.*) Bak, ama, Gogo, arada bir iki laf etsen hiç fena olmayacak.

ESTRAGON – Dinliyorum.

VLADIMIR – Dördünden biri. Öteki üçünden ikisi bundan hiç söz etmiyorlar, üçüncü de ikisinin ona ana avrat düz gittiklerini söylüyor.

ESTRAGON – Kim?

VLADIMIR – Nasıl?

ESTRAGON – Hiçbir şey anlamıyorum... (*Bir süre.*) Kime ana avrat düz gitmişler?

VLADIMIR – Kurtarıcı'ya.

ESTRAGON – Niye?

VLADIMIR – Onları kurtarmak istemedi diye.

ESTRAGON – Cehennemden mi?

VLADIMIR – Ne münasebet canım! Ölümden.

ESTRAGON – Ne olmuş, peki?

VLADIMIR – O zaman ikisi de cehennemlik olmalı.

ESTRAGON – E?

VLADIMIR – Ama öteki, biri kurtulmuş, diyor.

ESTRAGON – Ne var bunda? Aynı görüşte değiller demek.

VLADIMIR – Dördü de oradaydılar. Ve içlerinden biri kurtulmuş bir hırsızdan söz ediyor. Niçin ötekilere değil de, ona inanılıyor?

ESTRAGON – Kim inanıyor?

VLADIMIR – Herkes, canım. Olayın yalnızca bir biçimi biliniyor.

ESTRAGON – İnsanların tümü hiyar zaten. (*Güçlkle ayağa kalkar, sekerek sol kulise doğru gider, durur, elini gözlerine siper ederek uzaklara bakar, geri döner,*

sağ kulise doğru gider, uzaklara bakar. Vladimir gözleriyle onu izler, sonra gider ayakkabıyı yerden alır, içine bakar, hemen elinden atar.)

VLADIMIR – Öööö! *(Yere tükürür.)*

(Estragon sahnenin ortasına doğru gelir, fona doğru bakar.)

ESTRAGON – Çok güzel bir yer. *(Geri döner, rampa kadar yürür, seyircilere doğru bakar.)* Güleç görünümler. *(Vladimir'e döner.)* Haydi gidelim artık.

VLADIMIR – Gidemeyiz.

ESTRAGON – Niye?

VLADIMIR – Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON – Doğru. *(Bir süre.)* Burası olduğundan emimsin?

VLADIMIR – Neresinin?

ESTRAGON – Beklenecek yerin.

VLADIMIR – Ağacın önünde, dedi. *(Ağaca bakarlar.)* Başka ağaç var mı görünürde?

ESTRAGON – Ne ağacı?

VLADIMIR – Söğüte benziyor.

ESTRAGON – Yaprakları nerede?

VLADIMIR – Dökülmüşler.

ESTRAGON – Gözyaşları dinmiş.

VLADIMIR – Ya da mevsim gereği böyle.

ESTRAGON – Bir fide mi bu?

VLADIMIR – Bir fidan.

ESTRAGON – Bir fide.

VLADIMIR – Bir — *(Kendini toparlar.)* Dilinin altında ne var senin? Yanlış yerde olduğumuzu mu söylemek istiyorsun?

ESTRAGON – Burada olması gerekirdi.

VLADIMIR – Kesin olarak gelirim demedi ki.

ESTRAGON – Ya gelmezse?

VLADIMIR – Biz de yarın geliriz.

ESTRAGON – Sonra da öbür gün.

VLADIMIR – Kimbilir.

ESTRAGON – Ve böylece sürer gider.

VLADIMIR – Yani...

ESTRAGON – O gelene kadar.

VLADIMIR – Çok acımasızsın.

ESTRAGON – Dün de geldik.

VLADIMIR – Dur bakalım, orada faka bastın işte.

ESTRAGON – Dün ne yaptık?

VLADIMIR – Dün ne mi yaptık?

ESTRAGON – Evet.

VLADIMIR – Şey... (*Öfkelenerek*) Senin de ortalığı karıştırmakta üstüne yok.

ESTRAGON – Bana kalırsa, yine buradaydık.

VLADIMIR (*çevresine dairesel bakarak*) – Burası sana bildik bir yer gibi mi geliyor?

ESTRAGON – Öyle demedim.

VLADIMIR – Öyleyse?

ESTRAGON – Yine de olabilir.

VLADIMIR – Ama yani... bu ağaç... (*seyircilere doğru dönerek*) ...bu bok çukuru...

ESTRAGON – Bu akşam olduğundan emin misim?

VLADIMIR – Neyin?

ESTRAGON – Beklememiz gerektiğinin.

VLADIMIR – Cumartesi, dedi. (*Bir süre.*) Sanırım.

ESTRAGON – Mesaiden sonra.

VLADIMIR – Bir yere not almışımıdır. (*Her türlü pislikle tıkabasa dolu olan ceplerini karıştırır.*)

ESTRAGON – Ama, hangi cumartesi? Ayrıca da bugün cumartesi mi? Cumartesiden çok pazar değil mi bugün?

VLADIMIR (*sanki tarih manzaraya yazılıymış gibi, şaşkın,*

çevresine bakınırken)– Olanaksız.

ESTRAGON– Ya da perşembe.

VLADIMIR – Ne yapacağız?

ESTRAGON– Dün akşam gelip de bizi bulamadıysa, bugün gelmez tabii.

VLADIMIR – Ama dün akşam geldik, diyorsun.

ESTRAGON– Yanılabilirim. (*Bir süre.*) Biraz konuşmayalım, ha, ne dersin?

VLADIMIR (*alçak sesle*)– Tamam. (*Estragon yere oturur. Vladimir sahnede, heyecanlı dolaşır durur, arada bir ufku dikkatle incelemek için durur. Estragon uyu-yakalır. Vladimir, Estragon'un önünde durur.*) Gogo... (*Sessizlik*) Gogo... (*Sessizlik*) GOGO!

(*Estragon sıçrayarak uyanır.*)

ESTRAGON (*birdenbire uyanıp kendisini aynı yerde bulmanın tüm dehşeti içinde*)– Uyuyordum. (*Çıkışarak*) Niçin hep uyandırılıyorsun beni?

VLADIMIR – Kendimi yalnız hissediyordum.

ESTRAGON – Bir düş gördüm.

VLADIMIR – Anlatma!

ESTRAGON – Düşümde...

VLADIMIR – ANLATMA!

ESTRAGON (*bir hareketle evreni göstererek*)– Bu sana yetiyor mu? (*Sessizlik.*) Hiç nazik değilsin, Didi. Kişisel karabasanlarımı senden başka kime anlatayım istiyorsun?

VLADIMIR – Kişisel kalsınlar. Onlara dayanamadığımı biliyorsun.

ESTRAGON (*soğukça*)– Arada bir, ayrılacak daha iyi olmaz mı, diye soruyorum kendi kendime.

VLADIMIR – Uzağa gidemezsin ki.

ESTRAGON – Uzağa gidememek gerçekten de ciddi bir engel. (*Bir süre.*) Öyle değil mi, Didi, bu ciddi bir en-

gel değil mi? (*Bir süre.*) Yol bu kadar güzelken. (*Bir süre.*) Yolcular bu kadar iyilerken. (*Bir süre. Cıvıli*) Öyle değil mi, Didi?

VLADIMIR – Sakin ol.

ESTRAGON (*cinsellik*) – Sakin... sakin... İngilizler bunu çok güzel söylerler, sâââkin, derler. Onlar sâââkin insanlardır. (*Bir süre.*) Genelevdeki İngilizin öyküsünü biliyor musun?

VLADIMIR – Evet.

ESTRAGON – Anlat bana.

VLADIMIR – Yeter.

ESTRAGON – Kafayı bulan bir İngiliz geneleve gitmiş. Mama ona sarışın mı, esmer mi, yoksa kızıl saçlı mı istersin, diye sormuş. Devam et.

VLADIMIR – YETER!

(Vladimir çıkar. Estragon ayağa kalkar, onu sahne çıkışına kadar izler. Kulisteki Vladimir'i gözleriyle izleyen Estragon'un mimikleri ringteki bir boksörü yüreklendiren seyircinin mimiklerini andırır. Vladimir geri gelir, Estragon'un önünden geçer, sahnede yürür, gözleri önündedir. Estragon ona doğru birkaç adım atıp durur.)

ESTRAGON (*yumuşak.*) – Benimle konuşmak mı istiyordun? (*Vladimir yanıtlamaz. Estragon, Vladimir'e doğru bir adım atar.*) Bana söyleyecek bir şeyin mi var? (*Sessizlik. Bir adım daha atar.*) Söyle, Didi...

VLADIMIR (*yüzünü dönmeden*) – Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.

ESTRAGON (*bir adım daha atar.*) – Küstün mü? (*Sessizlik. Bir adım daha atar.*) Özür dilerim. (*Sessizlik. Bir adım daha. Vladimir'in omuzuna dokunur.*) Haydi, Didi. (*Sessizlik.*) Elini ver! (*Vladimir ona doğru döner.*) Öp beni! (*Vladimir geriler.*) Rahat bırak ken-

dini! (*Vladimir yumuşar. Birbirlerine sarılıp öpüşürler. Estragon kendini geriye atar.*) Leş gibi sarmısak kokuyorsun!

VLADIMIR – Böbreklere birebirdir! (*Sessizlik. Estragon dikkatli dikkatli ağaca bakar.*) Şimdi ne yapıyoruz?

ESTRAGON – Bekliyoruz.

VLADIMIR – Tamam, ama beklerken...

ESTRAGON – Kendimizi assak mı?

VLADIMIR – O da bir tür kaldırma biçimi.

ESTRAGON (*kıkırdayarak*) – Kaldırıyor muyuz?

VLADIMIR – Hem de tüm sonuçlarıyla. Onun düştüğü yerde adamotu biter. Onun için koparıldığında bağırır. Bilmiyor muydun bunu?

ESTRAGON – Kendinizi hemen asalım.

VLADIMIR – Bir dala mı? (*Yaklaşıp ağaca bakarlar.*) Güvenemem.

ESTRAGON – Yine de deneyebiliriz.

VLADIMIR – Sen dene.

ESTRAGON – Önce sen.

VLADIMIR – Yok, önce sen.

ESTRAGON – Niye?

VLADIMIR – Sen benden daha hafıfsin de ondan.

ESTRAGON – İyi ya işte.

VLADIMIR – Anlamadım.

ESTRAGON – Biraz düşünsene, canım.

(*Vladimir düşünür.*)

VLADIMIR (*en sonunda*) – Anlamadım.

ESTRAGON – Bak anlatayım. (*Düşünür.*) Dal... dal.. (*Öfkeyle*) Anlamaya çalışsana!

VLADIMIR – Bütün umudum sende.

ESTRAGON (*çaba göstererek*) – Gogo hafif — dal yok kırılmak — Gogo öldü. Didi ağır — dal kırılmak — Didi yalnız. (*Bir süre.*) Oysa... (*Doğru deyimini bul-*

maya çalışır.)

VLADIMIR – Bunu düşünmemiştim.

ESTRAGON (*bularak*) – Ağır çeken hafifi haydi haydi.

VLADIMIR – Niye ben senden daha ağır oluyorum?

ESTRAGON – Sen öyle diyorsun. Ne bileyim. İki de bir şans var. Ya da yaklaşık olarak.

VLADIMIR – Öyleyse ne yapalım?

ESTRAGON – Hiçbir şey yapmayalım. Böylesi daha güvenli.

VLADIMIR – Bize ne söyleyecek onu bekleyelim.

ESTRAGON – Kim?

VLADIMIR – Godot.

ESTRAGON – Tamam.

VLADIMIR – Durumun açıklığa kavuşmasını bekleyelim.

ESTRAGON – Öte yandan, belki de demiri buz tutmadan tavında tavlama daha iyidir.

VLADIMIR – Bize ne söyleyeceğini merak ediyorum. Dinlemek bağlamaz bizi.

ESTRAGON – Ondan tam ne istedik?

VLADIMIR – Sen orada değil miydin?

ESTRAGON – Dikkat etmemişim.

VLADIMIR – Şey... Açık seçik bir şey istemedik.

ESTRAGON – Bir tür yakarıştı.

VLADIMIR – Öyle.

ESTRAGON – Belirsiz bir dilek.

VLADIMIR – Öyle de denebilir.

ESTRAGON – Nasıl yanıtladı?

VLADIMIR – Bakacakmış.

ESTRAGON – Hiçbir şeye söz veremezmiş.

VLADIMIR – Düşünecekmiş.

ESTRAGON – Sakin kafayla.

VLADIMIR – Ailesine danışacakmış.

ESTRAGON – Dostlarına.

VLADIMIR – Adamlarına.

ESTRAGON – Yazışmalarına.

VLADIMIR – Defterlerine.

ESTRAGON – Banka hesabına.

VLADIMIR – Bakacakmış yamtlamadan önce.

ESTRAGON – Doğal.

VLADIMIR – Değil mi?

ESTRAGON – Bana göre öyle.

VLADIMIR – Bana göre de.

(Duruş.)

ESTRAGON *(kaygılı)* – Ya biz?

VLADIMIR – Efendim?

ESTRAGON – Ya biz? dedim.

VLADIMIR – Anlamadım.

ESTRAGON – Bizim rolümüz ne bu işte?

VLADIMIR – Rolümüz mü?

ESTRAGON – Hemen yanıtlaman gerekmez. Vaktin bol.

VLADIMIR – Rolümüz mü ne? Yakaran rolü.

ESTRAGON – O kadarcık mı?

VLADIMIR – Beyefendi beğenmediler mi?

ESTRAGON – Hiç hakkımız yok mu?

(Vladimir güler ve bir önceki gibi hemen durur. Aynı hareketleri yapar, yalnız gülümsemez.)

VLADIMIR – Gülme iznim olsaydı, haline gülerdim.

ESTRAGON – Haklarımızı yitirdik mi?

VLADIMIR *(kesin bir biçimde)* – Hepsini okuttuk. *(Sessizlik.)* Kolları sarkık, başları göğüslerine düşmüş, dizleri çözülmüş, hareketsiz dururlar.)

ESTRAGON *(hafifçe)* – Bağlı değiliz, değil mi? *(Bir süre.)*

Ha?

VLADIMIR *(elini kaldırarak)* – Dinle!

(Gülünç bir durumda donup kalarak dinlerler.)

ESTRAGON – Ben hiçbir şey duymuyorum.

VLADIMIR – Şşşt! *(Dinlerler. Estragon dengesini yitirir ve düşecek gibi olur. Vladimir'in koluna yapışınca o da sendeler. Birbirlerine yapışmış, gözleri gözlerinde, dinlerler.)* Ben de duymuyorum. *(Rahatlamış olarak soluk alırlar, gevşerler. Birbirlerinden ayrılırlar.)*

ESTRAGON – Korkuttun beni.

VLADIMIR – O geliyor sandım.

ESTRAGON – Kim?

VLADIMIR – Godot.

ESTRAGON – Hıh! Sazlardaki rüzgârdı.

VLADIMIR – Sanki bağırmalar duydum.

ESTRAGON – Niçin bağıracaktım ki?

VLADIMIR – Atını çağırmak için.

(Sessizlik.)

ESTRAGON – Gidelim buradan.

VLADIMIR – Nereye? *(Bir süre.)* Bu akşam belki de onun evinde, sıcacık, karnımız tok sırtımız pek, yatarız samanların üzerinde. Değer beklemeye. Değil mi?

ESTRAGON – Bütün gece değil.

VLADIMIR – Daha gündüz.

(Sessizlik.)

ESTRAGON – Karnım acıktı.

VLADIMIR – Havuç ister misin?

ESTRAGON – Başka bir şey yok mu?

VLADIMIR – Birkaç şalgamım olacak.

ESTRAGON – Havuç ver. *(Vladimir ceplerini karıştırır, bir şalgam çıkarıp Estragon'a verir.)* Sağol. *(Şalgamı dişler. Şikâyetçi)* Şalgam bu!

VLADIMIR – Oh, özür dilerim! Ben havuç sanmıştım. *(Yeniden ceplerini karıştırır, ceplerinden yalnızca şalgamlar çıkar.)* Bunların hepsi şalgam. *(Sürekli arar.)* Son havucu da yedin herhalde. *(Arar.)* Dur, buldum. *(Cebinden en sonunda bir havuç çıkarıp*

Estragon'a verir.) İşte, al, sevgili dostum. (*Estragon havucu ceketinin koluna siler, yemeye başlar.*) Şalgamı bana ver. (*Estragon şalgamı geri verir.*) Hemen bitirme, başka yok.

ESTRAGON (*çiğnerken.*)– Sana bir soru sormuştum.

VLADIMIR – Hı.

ESTRAGON – Yamtladm mı?

VLADIMIR – Güzel mi havucun?

ESTRAGON – Tath.

VLADIMIR – Daha iyi, daha iyi. (*Bir süre.*) Neyi bilmek istiyordun?

ESTRAGON – Unuttum. (*Çiğner.*) Canımı sıkan da bu. (*Havuca hayranlıkla bakar, havucu parmaklarının ucunda havada döndürür. Çok lezzetliymiş havucun. (Düşünceler içinde havucun ucunu emer.) Dur, anımsıyorum. (Bir lokma koparır.)*)

VLADIMIR – Eeee?

ESTRAGON (*ağzı dolu, dalgın dalgın*)– Bağlı değil miyiz?

VLADIMIR – Bir şey anlamıyorum.

ESTRAGON (*çiğneyip yutar.*)– Bağlı mıyız, diye soruyorum.

VLADIMIR – Bağlı mı?

ESTRAGON – Bağlı.

VLADIMIR – Nasıl bağlı?

ESTRAGON – Ayaklarımızdan ve bileklerimizden.

VLADIMIR – Ama kime? Kim bağlamış?

ESTRAGON – Senin herifçioğluna.

VLADIMIR – Godot'ya mı? Godot'ya mı bağlı? O da nereden çıktı! Olur mu hiç! (*Bir süre.*) Daha değil.

ESTRAGON – Adı Godot mu?

VLADIMIR – Sanırım.

ESTRAGON – Şuna bak! (*Havuçtan kalanı dibinden tutarak havaya kaldırır, gözlerinin önünde döndürür.*) Tu-

haf, gittikçe tatsızlaşıyor.

VLADIMIR – Benim için tersi.

ESTRAGON – Yani?

VLADIMIR – Ben yedikçe tadına varırım.

ESTRAGON (*uzun uzun düşündükten sonra*) – Ters bu mu oluyor?

VLADIMIR – Kişiye göre değişebilir.

ESTRAGON – Kişiliğe göre.

VLADIMIR – Ne yaparsm?

ESTRAGON – İsteddiğin kadar çırpın.

VLADIMIR – Huylu huyundan vazgeçmez.

ESTRAGON – İsteddiğin kadar yırtın.

VLADIMIR – Can çıkar, huy çıkmaz.

ESTRAGON – Elden ne gelir. (*Havucun kalanını Vladimir'e uzatır.*) Bitirmek ister misin?

(*Tam bu sırada, çok yakından, korkunç bir çığlık duyulur. Estragon elinden havucu düşürür. Donup kalırlar, sonra kulise doğru koşuştururlar. Estragon yarı yolda durup geri döner, havucu yerden alır, cebine atar, kendisini bekleyen Vladimir'e doğru koşutur, yeniden durur, geri döner, ayakkabısını yerden alır, sonra koşarak Vladimir'in yanına gelir. Birbirlerine sarılarak, başları omuzlarının içinde, tehdide arkalarını dönerek beklerler.*)

Pozzo ile Lucky girerler. Pozzo, Lucky'yi, boynuna geçirilmiş bir iple yönetmektedir. Öyle ki, önce Lucky, sonra ip görünür; ip, Lucky sahnenin ortasına gelince Pozzo girecek kadar uzundur. Lucky ağır bir bavul, açılır kapanır bir sandalye, bir yiyecek sepeti ile kolunda bir palto taşımaktadır; Pozzo'nun elinde bir kamçı vardır.)

POZZO (*kulisten*) – Daha hızlı! (*Kamçı sesi. Pozzo girer. Sahneyi geçerler. Lucky, Vladimir ile Estragon'un*

önünden geçer ve çıkar. Pozzo, Vladimir ile Estragon'u görür, durur. İp gerilir. Pozzo ipe asılır.) Geri bas!

(Kuliste düşme sesi. Lucky tüm yüküyle yere düşmüştür. Vladimir ile Estragon yardımına gitmek isteği ile kendilerini ilgilendirmeyene karışmak korkusu arasında kararsız, bocalayarak ona bakarlar. Vladimir, Lucky'ye doğru bir adım atar, Estragon onu koldan tutar.)

VLADIMIR – Bırak beni!

ESTRAGON – Karışma!

POZZO – Dikkat! Saldırır! (Estragon ile Vladimir ona bakarlar.) Yabancılara.

ESTRAGON (alçak sesle) – O mu?

VLADIMIR – Kim?

ESTRAGON – Biliyorsun işte...

VLADIMIR – Godot?

ESTRAGON – Evet.

POZZO – Kendimi tamtayım: ben Pozzo.

VLADIMIR – O da nereden çıktı?

ESTRAGON – Godot, dedi.

VLADIMIR – O da nereden çıktı?

ESTRAGON (Pozzo'ya) – Siz bay Godot değil misiniz, Bayım?

POZZO (korkunç bir sesle) – Ben Pozzo'yum! (Sessizlik.)

Bu ad size bir şey anımsatmıyor mu? (Sessizlik.)

Bu ad size bir şey anımsatmıyor mu, diyorum.

(Vladimir ile Estragon başlarıyla birbirlerine sorarlar.)

ESTRAGON (anımsamaya çalıştır gibi yaparak) – Bozzo...
Bozzo...

VLADIMIR (aynı) – Pozzo...

POZZO – PPPOZZO!

ESTRAGON – Ha! Pozzo... dur bakayım... Pozzo...

VLADIMIR – Pozzo mu, Bozzo mu?

ESTRAGON – Pozzo... yok, anımsamıyorum.

VLADIMIR (*iş i tatlıya bağlamak isteyerek*) – Ben bir vakitler bir Gozzo ailesi tanıdım. Anne gergef işlerdi. (*Pozzo, ürkünç, üstlerine yürür.*)

ESTRAGON (*çarçabuk.*) – Biz buralı değ iliz, Bayım.

POZZO (*durarak.*) – İnsanoğ lusunuz ama. (*Gözlüklerini tatar.*) Öyle görünüyor. (*Gözlüklerini çıkarır.*) Benimle aynı türden. (*Müthiş bir kahkaha patlatır.*) Pozzo ile aynı türden. Tanrısal kökenden!

VLADIMIR – Bakın...

POZZO (*laftı gevelemeden*) – Godot kim?

ESTRAGON – Godot mu?

POZZO – Beni Godot sandınız ya?

VLADIMIR – Onu da nereden çıkarıyorsunuz, Bayım, ne münasebet, Bayım.

POZZO – Kim o?

VLADIMIR – Pekâlâ, o bir... o bir tamdık.

ESTRAGON – Tam da değ il, pek öyle tanımıyoruz.

VLADIMIR – Tabii... pek öyle tanımıyoruz onu... bir parça...

ESTRAGON – Ben görsem bile tanımam.

POZZO – Beni o sandınız ama.

ESTRAGON – Yani... karanlık... yorgunluk... güçsüzlük... bekleyiş... itiraf ederim ki... bir an... sandım ki...

VLADIMIR – Dinlemeyin onu, Bayım, dinlemeyin onu!

POZZO – Bekleyiş mi dedin? Demek onu bekliyorsunuz?

VLADIMIR – Şey...

POZZO – Burada mı? Benim topraklarımda mı?

VLADIMIR – Kötü bir niyetimiz yoktu.

ESTRAGON – İyi niyetleydi.

POZZO – Yol herkesindir.

VLADIMIR – Ben de onu söylüyordum.

ESTRAGON – Biz de birbirimize onu söylüyorduk.

POZZO – Utanç verici bir şey, ama ne yazık ki öyle.

ESTRAGON – Ne yaparsınız.

POZZO (*geniş bir hareket yaparak*) – Artık bundan söz etmeyelim. (*İpe asılır.*) Kalk ayağa! (*Bir süre.*) Her düşüşünde uyuyakalır. (*İpe asılır.*) Kalk ayağa, leş herif! (*Ayağa kalkan ve düşürdüğü eşyaları toplayan Lucky'nin çıkardığı sesler duyulur. Pozzo ipe asılır.*) Geri bas! (*Lucky geri geri yürüyerek girer.*) Dur! (*Lucky durur.*) Dön! (*Lucky geri döner. Vladimir ile Estragon'a, gönüllerini almak ister gibi.*) Dostlarım, sizlerle karşılaştığım için çok mutluyum. (*İnanmamış bakışlarını görünce.*) Evet, öyleyim, içtenlikle, mutluyum. (*İpe asılır.*) Daha yakına! (*Lucky ilerler.*) Dur! (*Lucky durur. Vladimir ile Estragon'a.*) Ne yaparsınız, yalnız yolculuk etti mi, insana yol uzun geliyor. (*Saatine bakar.*)... uzun geliyor.... (*hesaplar*) ...altı saat, evet, tastamam altı saat, hiç durmadan, hiç kimseyle karşılaşmadan. (*Lucky'ye.*) Palto! (*Lucky bavulu yere koyar. ilerler, paltoyu verir, geri gelir, bavulu yerden alır.*) Tut şunu. (*Pozzo ona kamçıyı uzatır, Lucky ilerler, elleri dolu olduğu için eğilir, kamçıyı dişleriyle alır, sonra yerine gider. Pozzo paltosunu giymeye başlar, durur.*) Palto! (*Lucky her şeyi yere bırakır, ilerler, Pozzo'nun paltosunu giymesine yardım eder, yerine döner, eşyaları yerden alır.*) Hava serinlemeye başlıyor. (*Paltosunun düğmelerini ilikler, eğilir, giyimini denetler, doğrulur.*) Kamçı! (*Lucky ilerler, eğilir, Pozzo kamçıyı ağzından çekip alır, Lucky yerine gider.*) Görüyorsunuz, dostlarım, uzun süre türdeşlerimden ayrı kalamıyorum (*iki türdeşine bakar*) bana ya-

rım yamalak benzeseler bile. (Lucky'ye.) Sandalye!
(Lucky bavulu ve sepeti yere bırakır, ilerler, açılır ka-
panır sandalyeyi açar, yere koyar, yerine gider, bavul-
la sepeti yerden alır. Pozzo sandalyeye bakar.) Daha
yakına! (Lucyk bavulu ve sepeti yere bırakır, ilerler,
sandalyenin yerini değiştirir, yerine döner, bavulla se-
peti yerden alır. Pozzo sandalyeye oturur, kamçısı-
nın ucunu Lucky'nin göğsüne dayayarak onu geri
iter.) Geri bas! (Lucky geri gider.) Daha! (Lucky bi-
raz daha geri gider.) Dur! (Lucky durur. Vladimir
ile Estragon'a.) İşte bu nedenle ve izninizle, ileriye
ileriye ilerlemeden önce, bir süre yanımızda kalaca-
ğım. (Lucky'ye.) Sepet! (Lucky ilerler, sepeti verir,
yerine döner.) Açık hava iştah kabartır, mide gurul-
datır. (Sepeti açar, bir parça piliç, biraz ekmek, bir
şişe şarap çıkarır. Lucky'ye.) Sepet! (Lucky ilerler,
sepeti alır, yerine gider, hareketsiz durur.) Daha geri-
ye! (Lucky geri gider.) Tamam! (Lucky durur.) Leş
gibi kokuyor. (Şişeyi kafasına dikerek uzun uzun
içer.) Hepimizin sağlığına. (Şişeyi yere koyar, yeme-
ye başlar. Sessizlik.)
(Vladimir ile Estragon yavaş yavaş yüreklenmeye
başlarlar, Lucky'nin çevresinde dolanırlar, onu tepe-
den tırnağa incelerler. Pozzo pilicini sanki biri elin-
den kapacakmış gibi dişler, kemikleri sıyırdıktan,
emdikten sonra fırlatır atar. Lucky durduğu yerde
elindeki bavul yere değinceye kadar yavaş yavaş öne
doğru bükülür, bavul yere değince birden doğrulur,
sonra yeniden bükülmeye başlar. Ayakta uyumakta-
dır.)

ESTRAGON – Nesi var bunun?

VLADIMIR – Yorgun görünüyor.

ESTRAGON – Elindekileri niye yere koymuyor?

VLADIMIR – Ben nereden bileyim? (*Birbirlerine daha çok yaklaşırlar.*) Dikkat!

ESTRAGON – Onunla konuşsak mı?

VLADIMIR – Şuraya bak!

ESTRAGON – Ne?

VLADIMIR (*göstererek*) – Boynu.

ESTRAGON (*Lucky'nin boynuna bakarak*) – Ben bir şey görmüyorum.

VLADIMIR – Buraya gel.

(*Estragon Vladimir'in yerine gelir.*)

ESTRAGON – Evet, gerçekten.

VLADIMIR – Yara olmuş?

ESTRAGON – İp yapmış.

VLADIMIR – Sürtüne sürtüne.

ESTRAGON – Olacağı bu tabii.

VLADIMIR – Düğüm yapmış.

ESTRAGON – Yapar tabii.

(*Lucky'yi incelemeyi sürdürürler, sonunda yüzünü incelemeye koyulurlar.*)

VLADIMIR – Fena değil aslında.

ESTRAGON (*omuzlarını silkerek*) – Öyle mi buluyorsun?

VLADIMIR – Biraz kadınsı.

ESTRAGON – Salyası akıyor.

VLADIMIR – Olacak artık o kadar.

ESTRAGON – Ağzı köpürüyor.

VLADIMIR – Belki de alığın tekidir.

ESTRAGON – Bir gerzek.

VLADIMIR (*başını uzatarak*) – Guatrı var gibi.

ESTRAGON (*aynı hareket*) – Olmayabilir de.

VLADIMIR – Soluk soluğa kalmış.

ESTRAGON – Olacak o kadar.

VLADIMIR – Peki gözleri?

ESTRAGON – Ne olmuş gözlerine?

VLADIMIR – Yuvalarından dışarı fırlamışlar.

ESTRAGON – Bana kalırsa gebermek üzere.

VLADIMIR – Belli olmaz. *(Bir süre.)* Ona bir şey sor.

ESTRAGON – Doğru olur mu?

VLADIMIR – Ne kaybederiz?

ESTRAGON *(çekinerek)* – Bayım...

VLADIMIR – Daha yüksek sesle.

ESTRAGON *(daha yüksek sesle)* – Bayım...

POZZO – Rahat bırakın onu! *(Yemeğini bitirip ağzını elinin tersiyle silmekte olan Pozzo'ya doğru dönerler.)* Dinlenmek istediğini görmüyor musunuz? *(Piposunu çıkarıp doldurmaya başlar. Estragon yerdeki piliç kemiklerini görür, gözleri iştahla onlara dikilir. Pozzo bir kibrit çakar ve piposunu yakmaya başlar.)* Sepet! *(Lucky yerinden kıpırdamaz, Pozzo kibriti öfkeyle fırlatır, ipe asılır.)* Sepet! *(Lucky düşecek gibi olur, kendini toparlar, ilerler, şişeyi sepete koyar, yerine döner, önceki durumunu alır. Estragon kemiklere bakar, Pozzo ikinci bir kibrit çakar ve piposunu tüttürmeye başlar.)* Ne yaparsınız, mesleği değil bu. *(Bir nefes çeker, bacaklarını uzatır.)* Oh, dünya varmış.

ESTRAGON *(çekinerek)* – Bayım...

POZZO – Ne var, ahbap?

ESTRAGON – Şey... artık yemiyorsanız... artık işiniz bittiyse... bu kemiklerle... değil mi, Bayım?

VLADIMIR *(rezil olmuş gibi)* – Gitmesini bekleyemez miydin sanki?

POZZO – Sorabilir, tabii, çok doğal bir şey bu. Kemiklerle işim bitti mi? *(Kamçının ucuyla kemikleri oynatır.)* Evet, kişisel olarak bunlarla işim artık bitti. *(Estragon kemiklere doğru bir adım atar.)* Ancak... *(Estragon durur.)* İlke olarak kemikler hammalmdır. Bu

durumda ona sormak gerekecek. (*Estragon Lucky'ye döner, duraksar.*) Sorun, canım, kendisine sorun, korkmayın, söyley. (*Estragon, Lucky'ye doğru gider, önünde durur.*)

ESTRAGON– Bayım... özür dilerim, Bayım... (*Lucky hiç bir tepki göstermez. Pozzo kamçısını şaklatır, Lucky başını kaldırır.*)

POZZO– Sana söyleniyor, domuz. Yanıtla. (*Estragon'a*) Sorun.

ESTRAGON– Özür dilerim, Bayım, kemikler, onları istiyor musunuz acaba?

(*Lucky uzun uzun Estragon'a bakar.*)

POZZO (*ağız kulaklarında.*)– Ona Bayım, dedi. (*Lucky başını eğer.*) Yanıtla! İstiyor musun? İstemiyor musun? (*Lucky'den ses çıkmaz. Estragon'a*) Kemikler sizindir. (*Estragon kemiklere saldırır, kemirmeye başlar.*) Garip aslında, ilk kez verdiğim kemiği geri çeviriyor. (*Lucky'ye kaygıyla bakar.*) Umarım hasta lanma filan gibi bir eşek şakası yapmaz. (*Piposunu tüttürür.*)

VLADIMIR (*patlayarak.*)– Ayıp be, ayıp!

(*Sessizlik. Estragon, hayretler içinde, kemirmeyi bırakır, bir Vladimir'e, bir Pozzo'ya bakar. Pozzo son derece sakindir; Vladimir ise gittikçe daha huzursuzdur.*)

POZZO (*Vladimir'e.*)– Bir şey mi ima etmek istiyorsunuz?

VLADIMIR (*kararlıdır, ancak anlatım güçlüğü çeker.*)– Bir insana (*Lucky'yi göstererek*) böyle davranmak... bana göre bu... bir insana... olmaz... ayıp bu be, ayıptır!

ESTRAGON (*geri kalmak istemez*)– Rezalet derler buna! (*Kemirmeyi sürdürür.*)

POZZO– Bakıyorum, çok katırsınız. (*Vladimir'e*) Sorması

ayıp olmasın ama, kaç yaşındasınız? (*Sessizlik.*)
Altmış?.. Yetmiş?.. (*Estragon'a*) Kaç yaşmda olabilir?

ESTRAGON – Kendisine sorun.

POZZO – İşim olmayan şeye burnumu—sokuyorum. (*Piposunu kamçısına vurarak boşaltır, ayağa kalkar.*) Sizlerden ayrılacağım. Benimle birlikte olduğunuz için sizlere teşekkür ederim. (*Düşünür.*) Yoksa bir pipo daha içsem mi? Ha, ne dersiniz? (*Hiçbir şey demezler.*) Yok, ben öyle tiryaki filan değilim, laf olsun diye içiyorum; arka arkaya iki pipo ömrümdede içmedim, yoksa (*elini kalbinin üstüne koyarak*) çarpmtı yapıyor. (*Bir süre.*) Nikotin yapıyor, ne kadar dikkat edersem edeyim, içime çekiyorum. (*İçini çeker.*) Ne yaparsm. (*Sessizlik.*) Siz belki tiryaki değilsinizdir. Öyle mi? Değil mi? Neyse, ayrıntılara girmeyelim. (*Sessizlik.*) Peki, şimdi bir kez ayağa kalktıktan sonra doğal bir biçimde nasıl yeniden oturabileceğim? Yani, nasıl derler, eğilir havası vermeden? (*Vladimir'e*) Efendim? (*Sessizlik.*) Bir şey söylemediniz mi? (*Sessizlik.*) Önemli değil. Şey... (*Düşünür.*)

ESTRAGON – Oh be! Kendime geldim. (*Kemikleri fırlatıp atar.*)

VLADIMIR – Gidelim.

ESTRAGON – Hemen mi?

POZZO – Bir dakika! (*İpe asılır.*) Sandalye! (*Kamçısıyla sandalyeyi gösterir. Lucky sandalyenin yerini değiştirir.*) Biraz daha! Şuraya! (*Oturur. Lucky yerine gider, bavualla sepeti alır.*) İşte, yeniden sandalyeme kuruldum! (*Piposunu doldurmaya başlar.*)

VLADIMIR – Gidelim.

POZZO – Umarım sizi ben kovmuyorumdur. Biraz daha ka-

ln, pişman olmazsınız.

ESTRAGON (yine birşeyler kapabileceğini hesaplayarak)–
Bizim vaktimiz bol.

POZZO (piposunu yaktıktan sonra)– İkincisi hiçbir zaman
(piposunu eline alarak seyreder) birincisi gibi ol-
maz, böyledir bu. (Piposunu ağzına alır.) Ama yine
de fena değil.

VLADIMIR – Ben gidiyorum.

POZZO – Benim varlığıma katlanamıyor. Pek insan değilim-
dir ben kuşkusuz, ama bundan size ne? (Vladi-
mir'e) Aklınıza estiği gibi hareket etmeden önce
düşünmeniz gerekir. Diyelim ki şimdi yola koyul-
dunuz, hava daha aydınlıkken, çünkü hava daha ay-
dınlık. (Üçü de göğe bakarlar.) Pekâlâ. Ne olacak
bu durumda—(piposunu ağzından çıkarır, piposuna
bakar) —sönmüş— (piposunu yeniden yakar) —bu
durumda... bu durumda... ne olacak bu durumda
buluşmanız şu... neydi... Godet... Godot... Go-
din... ile (sessizlik) her kimse, anlıyorsunuz işte
kimden söz ettiğimi, geleceğinizin bağlı olduğu ki-
şi (sessizlik)... yakın geleceğinizin yani.

ESTRAGON – Haklı.

VLADIMIR – Bunu nasıl biliyorsunuz?

POZZO – Buyurun bakalım, yine benimle konuşuyor! So-
nunda birbirimizi seveceğiz bu gidişle.

ESTRAGON – Elindekileri niye yere koymuyor?

POZZO – Onunla karşılaşmaktan ben de mutluluk duyar-
dım. Ne kadar çok insanla karşılaşırısam, o kadar
mutlu oluyorum. En aşağılık yaratıktan bile insa-
nın öğreneceği birşeyler oluyor, zenginleşiyor, mut-
luluğunun tadına daha iyi varıyor. Sizler bile (ikisi-
ne de, söz ettiklerinin kendileri olduklarını anlama-
ları, amacıyla, bir birine, bir ötekine dikkatle baka-

rak) belki bana birşeyler vermişsinizdir.

ESTRAGON – Elindekileri niye yere koymuyor?

POZZO – Ummadığın taş baş yarar.

VLADIMIR – Size bir şey soruluyor.

POZZO (*çok hoşnut.*) – Bir soru mu? Kim? Ne sorusu? (*Sessizlik.*) Demin bana titreyerek, Bayım, diyordunuz. Şimdi soru soruyorsunuz. Bunun sonu kötüye varacak.

VLADIMIR (*Estragon'a*) – Sanırım seni dinliyor.

ESTRAGON (*Lucky'nin çevresinde yeniden dolanmaya başlamıştır.*) – Ne?

VLADIMIR – Şimdi sorabilirsin ona. Anladı niyetini.

ESTRAGON – Ne sorayım ona?

VLADIMIR – Elindekileri niye yere koymuyor?

ESTRAGON – Ben de anlamıyorum ki.

VLADIMIR – Sorsana ona.

POZZO (*Estragon ile Vladimir'in konuşmalarını kaygılı bir dikkatle izlemiştir, sorunun güme gitmesini istememektedir.*) —Yani, dediğiniz gibi, bana, elindekileri niye yere koymadığını soruyorsunuz, değil mi?

VLADIMIR – Tastamam.

POZZO (*Estragon'a*) – Siz de onaylıyor musunuz?

ESTRAGON (*Lucky'nin çevresinde dolanmasını sürdürerek*) – Bir fok gibi soluyor.

POZZO – Sizi yanıtlayacağım. (*Estragon'a*) Sâkin olun biraz, lütfen, beni de sinirlendiriyorsunuz.

VLADIMIR – Buraya gel.

ESTRAGON – Ne var?

VLADIMIR – Konuşacak.

POZZO – Mükemmel. Herkes burada mı? Herkes bana bakıyor mu? (*Lucky'ye bakar, ipe asılır. Lucky başını kaldırır.*) Bana bak, domuz! (*Lucky ona bakar.*) Mükemmel. (*Piposunu cebine sokar, cebinden ne-*

fes açmak için bir püskürtme aygıtı çıkartarak boğazına sıkar, aygıtı cebine koyar, genzini temizler, tükürür, aygıtı yine çıkartır, boğazına sıkar, cebine koyar.) Ben hazırım. Herkes dinliyor mu beni? *(Lucky'ye bakar. İpe asılır.)* Yürü! *(Lucky yürür.)* Tamam! *(Lucky durur.)* Herkes hazır mı? *(Üçüne bakar, en son Lucky'ye. İpe asılır.)* Ne oluyor? *(Lucky başını kaldırır.)* Havaya konuşmayı sevmem. İyi. Şimdi. *(Düşünür.)*

ESTRAGON – Ben gidiyorum.

POZZO – Bana tam olarak ne sormuştunuz?

VLADIMIR – Elindeki...

POZZO *(öfkeyle)* – Sözümü kesmesenize! *(Bir süre. Daha sâkin)* Hepimiz birden konuşmaya başlarsak sonu gelmez. *(Bir süre.)* Ne diyordum? *(Bir süre. Daha yüksek sesle)* Ne diyordum? *(Vladimir ağır bir yük taşıyan birinin taklidini yapar. Pozzo anlamadan bakar.)*

ESTRAGON *(güçlü bir sesle)* – Eşyalar! *(Parmağıyla Lucky'yi gösterir.)* Niye? Hep tutmak! *(Yükün altında beli bükülen ve soluyanı oynar.)* Hiç bırakmamak. *(Ellerini açarak rahatlamış gibi doğrulur.)* Niye?

POZZO – Tamam. Bunu bana daha önce söylemek gerekirdi. Niye rahatma bakmıyor. Aydınlatmaya çalışalım. Buna hakkı yok mu? Var. Bu istemiyor anlamına mı gelir? İşte mantıklı bir soru. Öyleyse niye istemiyor? *(Bir süre.)* Baylar, bunu size söyleyeceğim.

VLADIMIR – Dikkat!

POZZO – Onu yanımda tutmamı sağlamak için beni etkilemek istiyor.

ESTRAGON– Nasıl?

POZZO– Sanırım tam anlatamadım. Kendisini bana acındırmak istiyor, ondan ayrılmamı engellemek için. Yok, tam böyle değil.

VLADIMIR– Onu başınızdan atmak mı istiyorsunuz?

POZZO– Canıma okumak istiyor, ama yağma yok.

VLADIMIR– Onu başınızdan atmak mı istiyorsunuz?

POZZO– İyi bir hammal olduğunu görürsem, ilerde de onu bu işte kullanmak isteyeceğimi sanıyor.

VLADIMIR– Artık onu istemiyor musunuz?

POZZO– Gerçekte bir domuz gibi taşıyor. Bu onun mesleği bu değil.

VLADIMIR– Onu başınızdan atmak mı istiyorsunuz?

POZZO– Yorulmaz olduğunu görünce kararımdan döneceğimi sanıyor. Onun aşağılık hesabı bu. Elimin altında sanki başka hammal mı yok! (*Üçü de Lucky'ye bakarlar.*) Atlas, Jüpiter'im oğlu! (*Sessizlik.*) İşte. Sanırım sorunuza yamtladım. Başka sorunuz var mı? (*Püskürtme aygıtıyla genzini temizler.*)

VLADIMIR– Onu başınızdan atmak mı istiyorsunuz?

POZZO– Şuna dikkatinizi çekerim ki pekâlâ onun yerinde ben, benim yerimde de o olabilirdi. Eğer rastlantı buna engel olmamış olsaydı. Herkes lâyığını bulur.

VLADIMIR– Onu başınızdan atmak mı istiyorsunuz?

POZZO– Efendim?

VLADIMIR– Onu başınızdan atmak mı istiyorsunuz?

POZZO– Evet. Ama, pekâlâ yapabileceğim gibi onu tekme tokat kovmak yerine, iyilik damarım kabardığı için, onu Aziz-Kurtarıcı pazarına okutmaya götürüyorum. Üç beş kuruş atsam yani cebe, fena mı olur. Ashnda bu tür yaratıkları sepetlemek de kolay değil. En temizi, onları temize havale etmek.

(*Lucky ağlar.*)

ESTRAGON – Ağlıyor.

POZZO – Ne varsa yine eski toprakta var. (*Mendilini Estragon'a verir.*) Ona acıdığınıza göre, avutmak da size düşer. (*Estragon duraksar.*) Alın. (*Estragon mendili alır.*) Gözlerini silin. Kendini terkedilmemiş hissetsin.

(*Estragon hep duraksar.*)

VLADIMIR – Ver, ben sileyim. (*Estragon mendili vermek istemez. Çocuk davranışları.*)

POZZO – Çabuk olun. Birazdan keser ağlamayı. (*Estragon, Lucky'ye yaklaşır, gözlerini silme durumuna geçer. Lucky birden Estragon'un bacağına müthiş bir tekme atar. Estragon, elinden bırakır, kendini geriye atar, topallayarak ve acıdan avaz avaz bağırarak sahnenin çevresini dolanır.*) Mendil. (*Lucky bavulu ve sepeti yere koyar, mendili yerden alır, ilerler, Pozzo'ya verir, yerine gider, bavulu ve sepeti alır.*)

ESTRAGON – Bok herif! İnek! (*Pantolonunu sıvar.*) Bacağı-mı haşat etti.

POZZO – Size yabancılardan hoşlanmadığım söylemiştim.

VLADIMIR (*Estragon'a*) – Göster bakayım. (*Estragon ona bacağına gösterir. Pozzo'ya, öfkeli*) Kamyor!

POZZO – İyiye işaret.

ESTRAGON (*tekmelenen bacağı havada*) – Bir daha yürüye-meyeceğim!

VLADIMIR (*sevecen*) – Ben seni taşıyım. (*Bir süre*) İcabm-da.

POZZO – Artık ağlamıyor. (*Estragon'a*) Bir yerde onun yerini aldınız. (*Dalıp giderek*) Yeryüzündeki tüm gözyaşları hep aynıdır. Bir yerde biri ağlamaya başlarken, bir başka yerde bir başkasının gözyaşları dinler. Gülme de böyledir. (*Güler.*) Öyleyse çağımızı

kötülemeyelim, o da öncekilerden daha mutsuz değil. (*Sessizlik.*) Göklere de çıkarmayalım. (*Sessizlik.*) Hiç söz etmeyelim. (*Sessizlik.*) Nüfusun arttığı bir gerçek.

VLADIMIR – Yürümeye çalış.

(*Estragon topallayarak yürür, Lucky'nin önünde durur, Lucky'ye tükürür, sonra perde açıldığında oturduğu yere gider oturur.*)

POZZO – Bütün bu güzel şeyleri bana kim öğretti, biliyor musunuz? (*Bir süre parmağını Lucky'ye doğru saplayacak gibi uzatarak*) O!

VLADIMIR (*Göğe bakarak*) – Gece hiç olmayacak mı bugün?

POZZO – O olmasaydı ben hiçbir zaman mesleğime -ne olduğu sizi ilgilendirmez- ilişkin düzeysiz şeylerden başka bir şey düşünemezdim. Güzellik, incelik, birinci sınıf gerçek, benim yanımdan geçmemişti bile. İşte o zaman çareyi bir şrakkada buldum.

VLADIMIR (*elinde olmadan gökyüzünü sorgulamayı bırakarak*) – Şrakka mı?

POZZO – Başlayalı yakında altmış yıl olacak... (*aklından hesaplar*) ...evet, yakında altmış yıl olacak. (*Kendisinden gurur duyarak ayağa kalkar.*) O kadar göstermiyorum, değil mi? (*Vladimir ile Estragon'a bakar.*) Şapka! (*Lucky sepeti yere koyar, şapkasını çıkarır. Yüzünün çevresine sık ak saçlar dökülür. Şapkasını kolunun altına sıkıştırır, sepeti yerden alır.*) Bakın şimdi. (*Pozzo şapkasını çıkarır**. *Başında hiç saç yoktur. Şapkasını giyer*) Gördünüz mü?

VLADIMIR – Şrakka ne demek?

POZZO – Sizler buralı değilsiniz. Bu yüzyıldan mısınız aca-

* Tüm oyun kişilerinin başlarında melon şapkalar vardır.

ba? Eskiden soytarılar varmış. Şimdi şrakıklar var. Tabii, edinebilenlere.

VLADIMIR – Şimdi onu kovuyor musunuz? Bu kadar yaşlı, bu kadar sadık bir hizmetçiyi?

ESTRAGON – Bok herif!

(Pozzo gittikçe daha fazla heyecanlanır.)

VLADIMIR – İliğini kemiğini sömürdükten sonra onu tıpkı bir... *(sözcüğü arar)*... tıpkı bir muz kabuğu gibi atıyorsunuz. İtiraf edin ki...

POZZO *(inleyerek ve başını elleri arasına alarak)* – Artık dayanamıyorum... dayanamıyorum... yaptığımı... bilemezsiniz... korkunç... gitmeli... *(Kollarını sallar)* ...aklımı yitiriyorum... *(Başı kolları arasında, yığılır kalır.)* Artık dayanamıyorum, dayanamıyorum... *(Sessizlik. Hepsi Pozzo'ya bakarlar. Lucky sendeler.)*

VLADIMIR – Dayanamıyor artık.

ESTRAGON – Korkunç bir şey.

VLADIMIR – Aklim yitiriyor.

ESTRAGON – İğrenç bir şey.

VLADIMIR *(Lucky'ye)* – Ona bunu nasıl yaparsınız? Çok ayıp! Böyle iyi bir efendiye! Böyle acı çektirmek! Bunca yıldan sonra! Olacak şey değil!

POZZO *(hıçkırarak)* – Eskiden... nazikti... bana yardım ederdi... beni eğlendirirdi... beni yetkinleştirirdi... şimdiyse... camma okuyor...

ESTRAGON *(Vladimir'e)* – Onun yerine başkasını mı almak istiyor?

VLADIMIR – Nasıl?

ESTRAGON – Onun yerine başkasını mı almak istiyor, yoksa ondan başkasını istemiyor mu, tam anlamadım.

VLADIMIR – Sanmıyorum.

ESTRAGON – Nasıl?

VLADIMIR – Bilmiyorum.

ESTRAGON – Ona sormak gerek.

POZZO (*yatışmıştır*) – Baylar, bana ne oldu anlamadım. Sizlerden özür dilerim. Unutun onları. (*Gittikçe kendine daha egemen olur.*) Neler söylediğimi tam olarak bilemiyorum ama, emin olabilirsiniz ki söylediklerimin tek sözcüğü bile gerçek değildi. (*Doğrudur, göğsünü yumruklar.*) Acı çektirilen birine benziyor muyum ben, ha! Haydi oradan! (*Ceplerini kanştırır.*) Pipomu nereye koydum?

VLADIMIR – Harika gece.

ESTRAGON – Unutulmaz.

VLADIMIR – Daha da bitmedi.

ESTRAGON – Öyle görünüyor.

VLADIMIR – Daha yeni başlıyor.

ESTRAGON – Korkunç.

VLADIMIR – Bir gösterideyiz sanki.

ESTRAGON – Sirkte.

VLADIMIR – Müzikholde.

ESTRAGON – Sirkte.

POZZO – Çubuğumu da nereye soktum!

ESTRAGON – Ne gırgır herif! Çubuğunu bulamıyor! (*Kahkahayla güler.*)

VLADIMIR – Ben şimdi geliyorum. (*Kulise doğru yürür.*)

ESTRAGON – Koridorun sonunda, solda.

VLADIMIR – Yerimi tut. (*Çıkar.*)

POZZO – Aptullah'ımı yitirdim!

ESTRAGON (*Katıla katıla güler.*) – Öldürecek bu adam beni!

POZZO (*Başını kaldırarak.*) – Siz acaba gördünüz mü (*Vladimir'in olmadığını görür. Üzgün*) Oh!.. Gitmiş!.. Bana veda bile etmeden! Hiç de nazik bir davranış değil! Göndermemeliydiniz onu, alıkoymalıydınız.

ESTRAGON – O kendi kendini alıkoydu.

POZZO – Yaaa! (*Bir süre*) Neyse, ne yapalım.

ESTRAGON – Buraya gelin.

POZZO – Niçin?

ESTRAGON – Gelince görürsünüz.

POZZO – Yani, ayağa mı kalkayım istiyorsunuz?

ESTRAGON – Gelin... gelin! Çabuk olun!

(*Pozzo ayağa kalkar, Estragon'a doğru gider.*)

ESTRAGON – Bakın!

POZZO – Amanın, amanın, amanın!

ESTRAGON – Bitti.

(*Vladimir sahneye döner, suratı asiiktir, Lucky'ye çarpar, açılır kapanır sandalyeye bir tekme sallar, bir oraya bir buraya gidip gelir.*)

POZZO – Hoşnut değil mi?

ESTRAGON – Harika şeyler kaçırdım. Yazık.

(*Vladimir durur, sandalyeyi düzeltir, gidip gelmesini sürdürür, daha sakindir.*)

POZZO – Sakinleşiyor. (*Çevreye dairesel bakış.*) Zaten her şey sakinleşiyor, hissediyorum. Büyük bir huzur iniyor. Dinleyin. (*Elini kaldırır*) Pan uyuyor.

VLADIMIR (*durarak*) – Gece hiç olmayacak mı?

(*Üçü de göğe bakarlar.*)

POZZO – Olmadan gitmeyeceksiniz, umarım?

ESTRAGON – Şey... Bilmiyoruz...

POZZO – Ama bu çok doğal, çok doğal. Ben de sizin yerinizde olsaydım, Godin... Godet... Godot... her neyse, biliyorsunuz kimden söz ettiğimi, onunla buluşacak olsaydım, gece karanlığı çökmeden bir yere gitmezdim. (*Açılır sandalyeye bakar.*) Canım oturmak istiyor ama nasıl oturacağımı bilmiyorum.

ESTRAGON – Size yardım edebilir miyim?

POZZO - Belki benden isterseniz.

ESTRAGON - Nasıl?

POZZO - Benden oturmamı isterseniz.

ESTRAGON - Bir işe yarayacak mı?

POZZO - Sanırım.

ESTRAGON - Pekâlâ. Buyurunuz, Bayım, lütfen oturunuz.

POZZO - Yok, yok, rica ederim, olmaz. (*Bir süre. Alçak sesle*) Biraz ısrar etsenize.

ESTRAGON - Lütfen, öyle ayakta kalmayın, soğuk alacaksınız.

POZZO - Öyle mi dersiniz?

ESTRAGON - Kesinlikle eminim.

POZZO - Haklısınız kuşkusuz. (*Oturur.*) Sağolun, azizim. İşte yine kurulmuş oturmuş bulunuyorum. (*Saatine bakar.*) Ama geç kalmamak için sizlerden ayrılmam gerek.

VLADIMIR - Zaman durdu.

POZZO (*saatine kulağına dayayarak*) - İnanmayın buna, Bayım, inanmayın. (*Saatini cebine koyar.*) Neye inanırsanız inamn, ama buna inanmayın.

ESTRAGON (*Pozzo'ya*) - Bugün her şeyi kapkara görüyor.

POZZO - Gök kubbe dışımda. (*Yaptığı espriden hoşnut, güler.*) Sabır, o da olacak. Ama siz daha bilmezsiniz, buralı değilsiniz, bizim buraların günbatımını bilmezsiniz. Söyleyeyim mi nasıl olduğunu? (*Sessizlik. Estragon ile Vladimir yeniden, birincisi ayakka-bısını, ikincisi şapkasını incelemeye koyulmuşlardır. Lucky'nin şapkası başından yere düşer, farkına varmaz.*) İsteğinizi yerine getireceğim. (*Püskürtme aygıtını kullanır.*) Biraz dikkat, lütfen. (*Estragon ile Vladimir hareketlerini sürdürürler, Lucky yarı uyumaktadır. Pozzo kamçısını şaklatır, ancak kamçıdan çok hafif bir ses çıkar.*) Bu kamçıya da ne oldu

yahu. *(Ayağa kalkar, kamçıyı daha güçlü şaklatır, sonunda istediği ses çıkar. Lucky irkilir. Estragon'un ayakkabısı, Vladimir'in şapkası ellerinden düşer. Pozzo kamçıyı atar.)* İyice bozulmuş bu kamçı. *(Se-yircilere bakar.)* Ne diyordum?

VLADIMİR – Gidelim.

ESTRAGON – Lütfen öyle ayakta kalmayın, boktan bir şifa kapacaksınız.

POZZO – Doğru. *(Oturur. Estragon'a)* Sizin adınız neydi?

ESTRAGON – Catullus.

POZZO *(dinlememiştir.)* Ya evet, gece. *(Başını kaldırır)* Ama, lütfen, biraz daha dikkatli oluh. Yoksa bir sonuca ulaşamayacağız. *(Göğe bakar.)* Bakın. *(Yeniden uyuklamaya başlamış olan Lucky dışındakiler göğe bakarlar. Pozzo, Lucky'nin uyukladığını farkeder, ipe asılır.)* Göğe baksana ulan, domuz! *(Lucky başını geriye atar.)* Tamam, yeter. *(Başlarını aşağıya indirirler.)* Nesi var bunun böyle olağanüstü, ha? Gök olarak ne olağanüstülüğü var? Günün bu saatindeki herhangi bir gök gibi soluk ve aydınlık. *(Bir süre.)* Hava güzelken. *(Şarkı söyler gibi konuşur)* Bir saat önce *(saatine bakar, sesi düzelir)* aşağı yukarı *(sesi yeniden lirikleşir)* o an'a kadar bize ışık çağlayanları döktükten sonra *(duraksar, sesinin tonu alçalır)* diyelim sabahın onundan beri *(yükselir)* kırmızı ve beyaz ışık çağlayanları parlaklıklarım yitirmeye, solmaya başladılar *(iki eliyle basamak basamak inme hareketi)* solmaya, giderek solmaya, sonunda *(dramatik susuş, iki eliyle geniş yatay hareket)* trak! tamam! dondu kaldı! *(Sessizlik.)* Ama *(elini uyarmak amacıyla havaya kaldırır)* ama, bu huzur perdesinin ardından *(gözlerini göğe kaldırır, Lucky dışındakiler de öyle yapar-*

lar) gece geliyor dörtnala (sesi daha da titreşimlenir) ve gelip üzerimize atılacak (parmaklarını şaklatır) şak! İşte böyle (esinlenmesi biter) en ummadığımız anda. (Sessizlik. İçkarartıcı bir sesle) Böyle olur bu, bu kahpe dünyada.

(Uzun sessizlik.)

ESTRAGON – Biri uyarırsa.

VLADIMIR – Sabredilebilinir.

ESTRAGON – Ne olacağım bilirsin.

VLADIMIR – Kaygılanmazsm.

ESTRAGON – Yalnızca beklersin.

VLADIMIR – Biz alıştık. (Şapkasını yerden alır, içine bakar, silkeler, başına geçirir.)

POZZO – Beni nasıl buldunuz? (Estragon ile Vladimir ona anlamadan bakarlar.) İyi mi? Orta mı? Eh işte mi? Sıradan mı? Berbat mı?

VLADIMIR (ilk o anlayarak) – Oh, çok iyi, gerçekten iyi.

POZZO (Estragon'a) – Ya siz, Bayım?

ESTRAGON (İngiliz aksanıyla) – Oh, çok iyi, çok, çok, çok iyi.

POZZO (heyecanla) – Sağolun, Baylar! (Bir süre.) Yüreklendirilmeye gereksinmem var. (Düşünür) Sonuna doğru başlangıca göre biraz çuvalladım. Farkına varmadınız mı?

VLADIMIR – Oh, belki bir parçacık.

ESTRAGON – Ben bilerek yapıyorsunuz sandım.

POZZO – Belleğim arada boşluyor da ondan oluyor.

(Sessizlik)

ESTRAGON – Beklerken de hiçbir şey olmuyor.

POZZO (üzülmüş) – Canınız mı sıkılıyor?

ESTRAGON – Herhalde.

POZZO (Vladimir'e) – Ya sizinki, Bayım?

VLADIMIR – Çılgınlar gibi eğlenmiyoruz.

(*Sessizlik. Pozzo kendisiyle bir savařım içindedir.*)

POZZO – Baylar, bana karşı... (*sözcüğü arar*) ...kusursuzdunuz.

ESTRAGON – Rica ederim!

VLADIMIR – Ne münasebet!

POZZO – Öyle, öyle, olması gerektiğı gibiydiniz. Onun için... ben de şimdi kendi kendime... canları sıkılan bu can insanlara ben ne yapabilirim? diye sorup duruyorum.

ESTRAGON – Biz bir altına bile fitiz.

VLADIMIR – Dilenci miyiz biz.

POZZO – Ne yapabilirim, dedim kendi kendime, zaman onlara bu kadar uzun gelmesin diye, ne yapabilirim? Onlara kemikler verdim, onlarla şundan bundan konuştum, onlara günbatımını anlattım, bütün bunları yaptım. Daha bir sürü şey de. Ama, acaba, bunlar yeterli mi? İşte içimi kemiren bu, acaba bunlar yeterli mi?

ESTRAGON – Yüz metelik de olur.

VLADIMIR – Kes sesini!

ESTRAGON – Tamam, kestik.

POZZO – Yeterli mi? Kuşkusuz. Ama benim gönlüm yüce. Huyum kurusun. Böyle bugün. Kendi zararına da olsa. (*İpe asılır. Lucky ona bakar.*) Çünkü acı çekeceğim, biliyorum. (*Yerinden kalkmadan, eğilip kamçıyı alır.*) Hangisini yeğlersiniz? Size dans mı etsin, şarkı mı söylesin, ezber mi okusun, düşünsün mü, yoksa...

VLADIMIR – Kim?

POZZO – Kim mi! Sizler düşünmesini biliyor musunuz ki?

VLADIMIR – O düşünüyor mu?

POZZO – Kusursuz. Yüksek sesle. Eskiden çok daha güzel düşünüyordu, saatlerce dinleyebiliyordum onu.

Şimdi... (*Ürperir.*) Neyse, ne yapalım, olan oldu. Sizi bir şey düşünmesini ister misiniz?

ESTRAGON- Ben dans etmesini yeğlerdim, daha çok eğlenirdik.

POZZO- Orası biraz kuşkulu.

ESTRAGON- Değil mi, Didi, daha çok eğlenmez miydik?

VLADIMIR- Ben düşüncesini dinlemeyi yeğlerim.

ESTRAGON- Önce dans edip sonra düşünemez mi? Eğer fazla bir şey istemiyorsak tabii.

VLADIMIR (*Pozzo'ya*)- Olabilir mi?

POZZO- Tabii, ondan kolay ne var. Ayrıca doğa düzeni de böyledir. (*Kısa gülüş.*)

VLADIMIR- Öyleyse dans etsin.

(*Sessizlik.*)

POZZO (*Lucky'ye*)- Duyuyor musun?

ESTRAGON- Hiç sözünü dinlemediği olmaz mı?

POZZO- Bunu size daha sonra açıklarım. (*Lucky'ye.*) Dans et, kokmuş!

(*Lucky bavulu ve sepeti yere bırakır, rampa doğru biraz yürür, yüzünü Pozzo'ya döner. Estragon daha iyi görmek için ayağa kalkar. Lucky dans eder ve durur.*)

ESTRAGON- Hepsi bu kadar mı?

POZZO- Daha! (*Lucky aynı hareketleri yapıp durur.*)

ESTRAGON- Bu da iş mi be, utanmaz herif! (*Lucky'nin hareketlerini taklit eder.*) O kadarını ben de yaparım. (*Taklit eder, düşerken kendini zor toplarlar.*) Tabii biraz çalışmam gerek.

VLADIMIR- Yoruldu.

POZZO- Eskiden bütün dansları yapardı, hora tepirdi, çengi gibi oynardı, kasap havası, halk dansları, klasik danslar, İspanyol dansları, gayda dansları bile yapardı. Zıplardı, sıçrardı. Şimdi yalnız bunu yapabi-

liyor. Buna ne ad takmış, biliyor musunuz?

ESTRAGON – Fenercinin ölümü.

VLADIMIR – Yaşlı kanseri.

POZZO – Ağ dansı. Kendisini bir ağa yakalanmış sanıyor.

VLADIMIR (bir güzellikbilimcinin ıktantısı, sıkıntısı içinde) –

Şeyinde şey olan bir şey var, ama yine de şey...

(*Lucky eşyalara doğru gitmeye başlarken*)

POZZO (bir ata seslenir gibi) – Çüş! (*Lucky hareketsiz durur.*)

ESTRAGON – Hiç sözünüzü dinlemediği olmaz mı?

POZZO – Bunu size daha sonra açıklarım. (*Ceplerini karıştırır.*) Durun. (*Karıştırır.*) Armudumu da nereye koydum? (*Karıştırır.*) Olacak şey değil! (*Başını kaldırır, şaşırmış, sersemlemiş gibidir. Gitgide işitilmez olan bir sesle*) Nefes aygıtım yok!

ESTRAGON (*gitgide işitilmez olan bir sesle*) – Sol ciğerim çok zayıftır. (*Hafifçe öksürür. Gümbür gümbür öten bir sesle*) Ama sağ ciğerim sapaşağlamdır.

POZZO (*doğal sesiyle*) – Ne yapalım, ben de kullanmam. Ne diyordum... (*Düşünür.*) Durun. (*Düşünür.*) Olamaz! (*Başını kaldırır.*) Bulamıyorum, yardım edin bana.

ESTRAGON – Arıyorum.

VLADIMIR – Ben de.

POZZO – Düşünelim!

(*Üçü de aynı anda şapkalarını çıkarırlar, ellerini alınlarına götürürler, yüzleri harcadıkları güçle buruşmuş, dikkatlerini Pozzo'nun ne söylemiş olduğunu bulmaya yoğunlaştırmışlardır. Uzun sessizlik.*)

ESTRAGON (*bulmuş gibi yaparak*) – Hey!

VLADIMIR – Buldu.

POZZO (*sabırsızlıkla*) – Neymiş?

ESTRAGON – Elindekileri niye yere koymuyor?

VLADIMIR – O değil!

POZZO – Emin misiniz?

VLADIMIR – Tabii, onu bize açıkladınız.

POZZO – Açıkladım mı?

ESTRAGON – Açıkladı mı?

VLADIMIR – Ayrıca, elindekileri de yere koydu.

ESTRAGON (*Lucky'ye doğru bir göz atarak*) – Doğru. Peki, aradaki ilişki ne?

VLADIMIR – Elinde taşıdıklarımı yere koymuş olduğuna göre, artık elindekileri niye yere koymadığını sormuş olmamız olanaksızdır...

POZZO – Taş gibi bir uslama!

ESTRAGON – Peki, elindekileri niye yere koydu?

POZZO – Tamam.

VLADIMIR – Dans etmek için.

ESTRAGON – Doğru.

POZZO (*elini kaldırarak*) – Durun! (*Bir süre.*) Hiçbir şey söylemeyin! (*Bir süre.*) Tamam. (*Şapkasını giyer.*)
Oldu.

(*Estragon ile Vladimir de şapkalarını giyerler.*)

VLADIMIR – Buldu.

POZZO – Bakın nasıl oluyor.

ESTRAGON – Ne nasıl oluyor?

POZZO – Göreceksiniz. Ama söylemesi güç.

VLADIMIR – Söylemeyin öyleyse.

POZZO – Yo! Korkmayın, önünde sonunda başaracağım. Ashında lafı uzatmak istemiyorum, çünkü geç oluyor. Hem kısa, hem de açık seçik olmanın yolu nedir, bulun bakalım. Bırakın biraz düşüneyim.

ESTRAGON – Uzun konuşun, daha kısa olur.

POZZO (*düşünmüştür.*) – Olacak. Bakın, ya o, ya o.

ESTRAGON – Üşüttü.

POZZO – Ya ondan bir şey istiyorum, dans etmek, şarkı

söylemek, düşünmek gibi...

VLADIMIR – Tamam, tamam, anladık.

POZZO – Ya da hiçbir şey istemiyorum. Tamam. Kesmeyin sözümü. Diyelim ki ondan... dans etmesini istiyorum, sözgeleşti. Ne oluyor?

ESTRAGON – Isık çalmaya başlıyor.

POZZO (*ainmış*) – Bundan sonra hiçbir şey anlatmayacağım.

VLADIMIR – Siz ona bakmayın, lütfen devam edin.

POZZO – Ama durmadan sözümü kesiyorsunuz.

VLADIMIR – Devam edin, devam edin, çok heyecanlı.

POZZO – Biraz daha ısrar edin.

ESTRAGON (*ellerini bitiştirerek*) – Yalvarırım, Bayım, devam ediniz, anlatınız.

POZZO – Nerede kalmıştım?

VLADIMIR – Ondan dans etmesini istiyordunuz.

ESTRAGON – Şarkı söylemesini.

POZZO – Tamam, ondan şarkı söylemesini istiyorum. Peki ne oluyor? Ya ondan istediğim gibi şarkı söylüyor, ya da ondan istediğim gibi şarkı söylemek yerine, tutup, sözgeleşti, dans etmeye başlıyor, ya da düşünmeye, ya da...

VLADIMIR – Açık, apaçık, bağlayın.

ESTRAGON – Yeter be!

VLADIMIR – Oysa bu akşam her istediğinizi yapıyor.

POZZO – Onu yanımda tutayım diye duygu sömürüsü yapıyor.

ESTRAGON – Hepsi maval bunlarm.

VLADIMIR – Nereden biliyorsun?

ESTRAGON – Biraz sonra bize anlattıklarının tek sözcüğünün bile doğru olmadığını söyleyecek.

VLADIMIR (*Pozzo'ya*) – İtiraz etmiyor musunuz?

POZZO – Yorgunum.

(Sessizlik.)

ESTRAGON- Hiçbir şey olmuyor, hiç kimse gelmiyor, korkunç bir şey.

VLADIMIR (*Pozzo'ya*)- Ona düşünmesini söyleyin.

POZZO- Şapkasını verin ona.

VLADIMIR- Şapkasını mı?

POZZO- Şapkasız düşünemez.

VLADIMIR (*Estragon'a*)- Şapkasını ver ona.

ESTRAGON- Ben mi! Bana yaptığınan sonra mı? Asla!

VLADIMIR- Öyleyse ben veririm. (*Yerinden kıpırdamaz.*)

ESTRAGON- Gitsin kendisi alsın.

POZZO- Vermek daha iyi olur.

VLADIMIR- Ben vereyim bari. (*Şapkayı yerden alır, kolunun ucunda Lucky'ye uzatır. Lucky kıpırdamaz.*)

POZZO- Başına giydirmek gerek.

ESTRAGON (*Pozzo'ya*)- Söyleyin de alsın.

POZZO- Giydirderseniz daha iyi olur.

VLADIMIR- Ben giydiririm. (*Dikkatle Lucky'nin çevresini dolaşıp arkasından yavaşça yaklaşır, şapkayı başına geçirip hemen geri kaçar. Lucky kıpırdamaz. Sessizlik.*)

ESTRAGON- Ne bekliyor?

POZZO- Biraz açılın. (*Estragon ile Vladimir, Lucky'nin ipece uzağına giderler. Pozzo ipe asılır. Lucky ona bakar.*) Düşün, domuz! (*Bir süre. Lucky dans etmeye başlar.*) Dur! (*Lucky durur.*) Yürü! (*Lucky, Pozzo'ya doğru yürür.*) Tamam! (*Lucky durur.*) Düşün! (*Bir süre.*)

LUCKY- Öte yandan denebilir ki...

POZZO- Dur! (*Lucky susar.*) Geri bas! (*Lucky geri geri gider.*) Tamam! (*Lucky durur.*) Deh! (*Lucky seyircilere doğru döner.*) Düşün!

LUCKY (*tekdüze anlatım*)- Eldeki verilere dayanarak dene-

Estragon
ile Vladimir
büyük bir
dikkatle din-
lerler. Pozzo
ise bitkin ve
iğrenmiş
gibidir.

bilir ki Poinçon ile Wattman'm en son kamusal in-
celemelerinin gösterdiği gibi bi bi bi kişisel bir
Tanrı'nın varlığı ğı ğı ğı zamandışı uzandışı tepe-
sinden bakan tanrısal uyuşukluğun tanrısal dilsizli-
ğin ğin ğin ğin ki ki ki kimileri dışmda bizleri çok
seven nedendir bilinmez ki ki ki ki ama bir gün bi-
linecek ve acı çeken Miranda'ya karşın şm şın şın
ötekilerle birlikte birlikte nedendir bilinmez ama
vakit var acı içinde ve ateşleri alevleri biraz daha
sürerse biraz az az az ateşler içinde inanmayanlar
sonunda ateşe verecekler kalasları annadın ını ve
ki ki ki kimi kez hâlâ ne güzel mavi bulutlara taşı-
yacaklar cehennemi sâkin bulutlara sâkin sâkin o
da hoş geldi sefa geldi ama sonu başa almayalım
ayrıca öte yandan tamamlanmamış araştırmaları
sonunda sonu başa almayalım tamamlanmamış
araştırmaları ama yine de Antropopometri Aka-
kakakademisince ödüllendirilmiş miş miş miş araş-
tırmaları Testu ile Conard'ın göstermiştir ki Ber-
ne'den Bresse'e kadar hesap yanlış dışmda hiçbir
yanlış olasılığına yer vermeden göstermiştir ki Tes-
tu ile Conard'ın tamamlanmamış tamamlanmamış
araştırmaları sonunda göstermiştir ki miştir ki iniş-
tir ki bundan sonrası sonrası sonra sı annadın mı
ama sonu başa almayalım nedendir bilinmez Poin-
çon ile Wattman'm çalışmaları sonucunda son de-
rece açık çık çık görülüyor ki ki ki ki Fartov ile
Belcher'nin tamanlanmamış tamamlanmamış çaba-
ları nedendir bilinmez Testu ile Conard'm taman-
lanmamış tamamlanmamış görülüyor ki ki ki ki in-
san kanısının tersine tersi kanısmm Bresse'de Tes-
tu ile Conard'ın ın m ın ki ki ki insan kı kı kısaca
sonunda beslenmedeki gelişmelere ve dışkuların

Estragon ile
Vladimir ho-
murdanma-
ya başlamış-
lardır. Poz-
zo'nun ıstı-
rabı artar.

Estragon ile Vladimir yatışarak dinlemeye başlarlar. Pozzo gidecek yerinde duramaz olur, iniltiler çıkarır.

Estragon ile Vladimir bağrımaya başlarlar. Pozzo bir sıçrayışta ayağa fırlar. İpe asılır. Hepsi bağırır. Lucky ipe asılır, sendeler, avazı çıktığı kadar bağrımaya başlar. Hep birlikte Lucky'nin üzerine atılırlar. Lucky, bir yandan kendini savunurken, bir yandan da nefretini haykırmaktadır.

artılmasma karşın hem zayıflamakta hem de nedendir bilinmez buna koşut olarak beden eğitiminin atılımına karşın ve ki ki kimi sporların tıpkı kıkı tenis futbol koşu bisiklet yüzme binicilik havacılık salaklık tenis çek baba çekelim bu? pateni asfalt pateni tenis havacılık sporları sporları kış yaz bonbahar sonbahar çim tenisi çam tenisi toprak sahada tenis havacılık tenis hokey yerde penisilin ve eşdeğerleri baştan alıyorum kısacası aynı zamanda koşut olarak nedendir bilinmez tenise karşın küçültmek baştan alıyorum havacılık golf dokuz delik on sekiz delik farketmez buz tenisi kısacası nedendir bilinmez Seine'de Seine-et-Oise'da Seine-et-Marne'da Marne-et-Oise'da annadın mı aynı zamanda koşut olarak nedendir bilinmez zayıflıyor daralınıyor baştan alıyorum Oise Marne kısacası Voltaire'in ölümünden beri kelle başma edilen zarar kelle başına iki parmak yüz gram kelle başma yaklaşık ortalama yuvarlak hesap Normandiya'da çıplak olarak iyi kilo nedendir bilinmez kısaca sonunda önemli değil olay açık ve seçik ve öte yandan daha da ciddi olan dikkate aldığımızda ortaya daha da ciddi sonuçlar çıkmaktadır ki ki ki Steinweg ile Petermann'ın sürmekte olan deneylerinin ışığında ışığında ortaya çıkmıştır ki ki ki ortaya ciddi sonuçlar çıkmaktadır dır dır sonuçlandırılmamış deneyleri sonucunda Steinweg ile Petermann'ın kırdı dağda ve deniz kıyısında ve dere ve su ve ateş hava aynı ve toprak annadın mı hava ve toprak büyük soğuklarda hava ve toprak taşlar için yapılmışlar büyük soğuklarda ne yazık ki çağlarının yedincisinde hava toprak deniz büyük kovuklarda taşlar için büyük soğuklarda denizde karada ve

havada vay canına baştan alıyorum nedendir bilinmez tenise karşım olaylar ortada nedendir bilinmez baştan alıyorum sıradaki gelsin kısaca sonunda ne yazık ki sıradaki gelsin taşlar için niçin olmasın ki baştan alıyorum ama sonu başa almayalım baştan alıyorum baş aynı zamanda koştut olarak nedendir bilinmez tenise karşım sıradaki gelsin sakal alevler gözyaşları masmavi ve sakın taşlar ne yazık ki baş baş baş baş Normandiya'da tenise karşım sonuçlandırılmamış tamamlanmamış çabaları daha ciddi taşlar kısaca baştan alıyorum ne yazık ki ne yazık ki sonuçlandırılmamış tamamlanmamış baş baş Normandiya'da tenise karşım baş ne yazık ki taşlar Conard Conard... Hıyar hıyar... *(Birbirlerine girerler. Lucky birkaç kez daha haykırır.)* Tenis!.. Taşlar!.. Çok sakın!.. Conard!.. Hıyar!.. Tamamlanmamış!..

POZZO – Şapkasını alm!

(Vladimir Lucky'nin başından şapkasını kapar; Lucky susar, yere düşer. Büyük sessizlik. Savaşımı kazananlar körük gibi solumaktadırlar.)

ESTRAGON – Aldım öcümü.

(Vladimir Lucky'nin şapkasını incelemeye koyulur; içine bakar.)

POZZO – Bana verin onu! *(Şapkayı Vladimir'in elinden çekip alır, yere fırlatır, üstünde tepinir.)* Bir daha düşünsün de göreyim onu!

VLADIMIR – Yönünü bulabilecek mi, peki?

POZZO – Ben yönlendiririm onu. *(Lucky'yi tekmeler.)* Ayağa kalk! Domuz!

ESTRAGON – Belki de ölmüştür.

VLADIMIR – Onu öldüreceksiniz.

POZZO – Kalk ayağa! Geberesi! *(İpe asılır, Lukcy yerde sü-*

rüklenerek biraz kayar. *Estragon ile Vladimir'e*) Yardım edin bana.

VLADIMIR – Ne yapabiliriz ki?

POZZO – Ayağa kaldırın onu!

(Estragon ile Vladimir Lucky'yi ayağa kaldırır, bir süre tutarlar, sonra bırakırlar. Lucky yere düşer.)

ESTRAGON – İsteyerek yapıyor.

POZZO – Ayakta tutmak gerek. *(Bir süre.)* Haydi, haydi, kaldırm onu!

ESTRAGON – Benden bu kadar.

VLADIMIR – Gel, bir kez daha deneyelim.

ESTRAGON – Bizi ne yerine koyuyor bu?

VLADIMIR – Haydi gel.

(Lucky'yi ayağa kaldırır, ayakta tutarlar.)

POZZO – Bırakmayın sakın! *(Estragon ile Vladimir sendeler.)* Kıpırdamayın! *(Pozzo gidip bavulu ve sepeti alır, Lucky'ye getirir.)* İyi tutun! *(Bavulu Lucky'nin eline verir; Lucky hemen bırakır.)* Bırakmayın bavulu! *(Yeniden aynı hareketleri yapar. Lucky yavaş yavaş bavula alışır, sonunda parmakları bavulun sapını kavrar.)* Bırakmayın ha! *(Sepetle aynı hareketler.)* Tamam, bırakabilirsiniz. *(Estragon ile Vladimir, Lucky'nin yanından uzaklaşırlar; Lucky sendeler, sallanır, düşecek gibi olur, ama sonunda bavul ve sepet ellerinde ayakta kalmayı başarır. Pozzo geri çekilir, kamçısını şaklatır.)* Tamam, yürüyebilir. *(Estragon ile Vladimir'e dönerek)* Sağolun, Baylar, izin verin de sizi—*(ceplerini karıştırır)*—en iyi dilek—*(karıştırır)*—en iyi dilek—*(karıştırır)*—şu saati de nereye soktum? *(Karıştırır.)* Olamaz! *(Başını kaldırır; yüzü allak bullak olmuştur.)* Tam bir köstekli saatti, pırıl pırıl. Baylar, saniye sektirmezdi. Dedeciğim vermişti onu bana. *(Arar.)* Belki de dü-

şurdüm. (*Yerde arar; Estragon ile Vladimir de ararlar. Pozzo, Lucky'nin şapkasından arta kalanları ayağıyla ters çevirir.*) Bir bu eksikti!

VLADIMIR – Belki de yelek cebinizdedir.

POZZO – Durun. (*Öne doğru eğilir, başını göbeğine yaklaştırır, dinler.*) Hiçbir şey duymuyorum. (*Onlara yaklaşmalarını işaret eder.*) Gelin bakın. (*Estragon ile Vladimir yanına giderler, göbeğine doğru eğilirler. Sessizlik.*) Tiktakını duymanız gerek.

VLADIMIR – Susun!

(*Hepsi eğilmiş, dinlerler.*)

ESTRAGON – Ben birşeyler duyuyorum.

POZZO – Nerede?

VLADIMIR – Kalbi o.

POZZO (*umutları kırılmış*) – Hastir!

VLADIMIR – Susun!

(*Dinlerler.*)

ESTRAGON – Belki de durmuştur.

(*Doğrulurlar.*)

POZZO – Hanginiz böyle leş gibi kokan?

ESTRAGON – Onun ağzı kokar; benim ayaklarım.

POZZO – Sizlerden ayrılacağım.

ESTRAGON – Peki, saatiniz?

POZZO – Herhalde şatoda bıraktım.

ESTRAGON – Öyleyse Allahaismarladık.

POZZO – Allahaismarladık.

VLADIMIR – Allahaismarladık.

ESTRAGON – Allahaismarladık.

(*Sessizlik. Kimse yerinden kıpırdamaz.*)

VLADIMIR – Allahaismarladık.

POZZO – Allahaismarladık.

VLADIMIR – Allahaismarladık.

(*Sessizlik.*)

POZZO – Sağolun.

VLADIMIR – Siz de sağolun.

POZZO – Rica ederim.

ESTRAGON – Rica ederim.

POZZO – Rica ederim.

VLADIMIR – Rica ederim.

ESTRAGON – Rica ederim.

(Sessizlik.)

POZZO – Bir türlü... *(duraksar)* ... gidemiyorum.

ESTRAGON – Olur öyle şeyler.

(Pozzo geri döner, Lucky'den uzaklaşır, kulise doğru giderken ipi boşaltır.)

VLADIMIR – Ters yöne gidiyorsunuz.

POZZO – Gerilmem gerek. *(İpin sonuna gelince, durur, geri döner, bağırır.)* Açılın! *(Estragon ile Vladimir fona doğru çekilirler, Pozzo'ya doğru bakarlar. Kamçı sesi.)* İleri! *(Lucky kıpırdamaz.)*

ESTRAGON – İleri!

VLADIMIR – İleri!

(Kamçı sesi. Lucky yürümeye başlar.)

POZZO – Daha hızlı! *(Kulisten sahneye çıkar, Lucky'in peşinden sahneyi geçer. Estragon ile Vladimir şapkalarını çıkarırlar, el sallarlar. Lucky çıkar. Pozzo ipi ve kamçıyı şaklatır.)* Daha hızlı! Daha hızlı! *(Kendisi de sahneden çıkarken durup geri döner, ip gerilir. Kulisten, Lucky'nin düşerken çıkarttığı ses duyulur.)* Sandalyem! *(Vladimir gider, açılır kapanır sandalyeyi alır, Pozzo'ya verir; o da Lucky'ye doğru fırlatır.)*
Hoşçakalın!

ESTRAGON ile VLADIMIR *(el sallarlar)* – Hoşçakalın!
Hoşçakalın!

POZZO – Kalk ayağa! Domuz! *(Lucky'nin ayağa kalkarken çıkardığı sesler duyulur.)* İleri! *(Pozzo çıkar. Kamçı*

sesi.) İleri! Hoşçakalın! Daha hızlı! Domuz! Deh!
Hoşçakalın!

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Vakit geçirtirdi.

ESTRAGON – Onsuz da geçirdi.

VLADIMIR – Evet, ama daha yavaş.

(*Bir süre.*)

ESTRAGON – Şimdi ne yapalım?

VLADIMIR – Bilmem.

ESTRAGON – Haydi, gidelim buradan.

VLADIMIR – Gidemeyiz.

ESTRAGON – Niye?

VLADIMIR – Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON – Doğru.

(*Bir süre.*)

VLADIMIR – Çok değişmişler.

ESTRAGON – Kimler?

VLADIMIR – Bu ikisi.

ESTRAGON – Tamam, haydi biraz konuşalım.

VLADIMIR – Çok değişmemişler mi?

ESTRAGON – Olabilir. Bir tek biz beceremiyoruz değişmeyi.

VLADIMIR – Olabilir mi? Olmuş. Onları görmedin mi?

ESTRAGON – Nasıl istersen. Ama ben tanımıyorum onları.

VLADIMIR – Nasıl tanımazsm.

ESTRAGON – Tanımıyorum.

VLADIMIR – Onları tanıyoruz, diyorum sana. Her şeyi unuttuveriyorsun. (*Bir süre.*) Aynıları değilse o başka.

ESTRAGON – Kanıtı, onlar bizi tanımadılar.

VLADIMIR – Bu bir şey kanıtlamaz. Ben de onları tanımazlıktan geldim. Ayrıca bizi hiçbir zaman hiç kimse tanımıyor.

ESTRAGON – Yeter. Gereken —Ay! (*Vladimir kılım bile kıpırdatmaz.*) Ay!

VLADIMIR – Aynuları değillerse o başka.

ESTRAGON – Didi! Öteki ayağım! (*Topallayarak perde açıldığında oturmakta olduğu yere doğru gider.*)

KULİSTEN BİR SES – Bayım!

(*Estragon durur. İkisi de sesin geldiği yöne bakarlara.*)

ESTRAGON – Yine başlıyor.

VLADIMIR – Yaklaş, çocuğum.

(*Çekinerek, genç bir çocuk girer. Durur.*)

ÇOCUK – Bay Albert!

VLADIMIR – Benim.

ESTRAGON – Ne istiyorsun?

VLADIMIR – Yaklaş.

(*Çocuk yerinden kıpırdamaz.*)

ESTRAGON (*bağırarak*) – Sana yaklaş, dendi!

(*Çocuk, çekinerek, biraz ilerler, durur.*)

VLADIMIR – Nedir?

ÇOCUK – Bay Godot—(*susar.*)

VLADIMIR – Tabii. (*Bir süre.*) Yaklaş.

(*Çocuk yerinden kıpırdamaz.*)

ESTRAGON (*bağırarak*) – Sana yaklaş, dendi! (*Çocuk, çekinerek, biraz ilerler, durur.*) Niye bu kadar geç kaldın?

VLADIMIR – Bay Godot’dan bir haber getirdin mi?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Söyle öyleyse.

ESTRAGON – Niye bu kadar geç kaldın?

(*Çocuk, hangisini yanıtlayacağını bilemeden, bir ona, bir ötekine bakar.*)

VLADIMIR (*Estragon’a*) – Rahat bırak onu.

ESTRAGON – Asıl sen beni rahat bırak. (*İlerleyerek çocu-*

ğa) Saatin kaç olduğunu biliyor musun sen?

ÇOCUK (*geri geri giderek*) – Benim bir suçum yok, Bayım!

ESTRAGON – Benim suçum, öyleyse.

ÇOCUK – Korkmuştum, Bayım.

ESTRAGON – Kimden? Bizden mi? (*Bir süre.*) Konuş!

VLADIMIR – Anlıyorum, ötekiler onu korkuttular.

ESTRAGON – Sen ne zamandır buradasm?

ÇOCUK – Çok olmadı, Bayım.

VLADIMIR – Kamçıdan mı korktun?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Bağırışmalardan?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – O iki Baydan?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Onları tanıyor musun?

ÇOCUK – Hayır, Bayım.

VLADIMIR – Sen buralı mısm?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

ESTRAGON – Bunların hepsi yalan! (*Çocuğu kolundan yakalayıp sarsar.*) Gerçeği söyle bize!

ÇOCUK (*titreyerek*) – Gerçek bu, Bayım.

VLADIMIR – Rahat bıraksana onu! Neyin var senin! (*Estragon çocuğu bırakıp geri gider, elleriyle yüzünü kapatır. Vladimir ile Çocuk ona bakarlar. Estragon ellerini yüzünden çeker. Yüzü allak bullak olmuştur.*) Neyin var?

ESTRAGON – Mutsuzum.

VLADIMIR – Atma! Ne zamandan beri?

ESTRAGON – Unutmuştum.

VLADIMIR – Böyle oyunlar oynar adama bellek. (*Estragon birşeyler söylemek ister, vazgeçer, topallayarak gidip yerine oturur, ayakkabısını çıkarmak için uğraşmaya başlar.*) Çocuğa) Ne diyordun?

ÇOCUK – Bay Godot...

VLADIMIR (*sözünü keserek*) – Seni daha önce de gördüm,
değil mi?

ÇOCUK – Bilmiyorum, Bayım.

VLADIMIR – Sen beni tanımadın mı?

ÇOCUK – Hayır, Bayım.

VLADIMIR – Dün de gelmedin mi sen?

ÇOCUK – Hayır, Bayım.

VLADIMIR – İlk kez mi geliyorsun?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Öyle denir. (*Bir süre.*) Peki, devam et.

ÇOCUK (*bir solukta.*) – Bay Godot bana size bugün geleme-
yeceğini, ama yarın kesinlikle geleceğini söyleme-
mi söyledi.

VLADIMIR – Hepsi bu kadar mı?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Sen Bay Godot'nun yanında mı çalışıyorsun?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Ne iş yapıyorsun?

ÇOCUK – Keçileri güdüyorum, Bayım.

VLADIMIR – Sana iyi davranıyor mu?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Seni dövmüyor mu?

ÇOCUK – Hayır, Bayım, beni dövmez.

VLADIMIR – Kimi döver?

ÇOCUK – Kardeşimi döver, Bayım.

VLADIMIR – Ya! Senin bir kardeşin mi var?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – O ne iş yapıyor?

ÇOCUK – O koyunları güdüyor, Bayım.

VLADIMIR – Peki, seni niye dövmüyor?

ÇOCUK – Bilmiyorum, Bayım.

VLADIMIR – Sana yeterince yiyecek veriyor mu? (*Çocuk duraksar.*) Sana iyi yiyecek veriyor mu?

ÇOCUK – Yeterince iyi, Bayım.

VLADIMIR – Mutsuz değil misin? (*Çocuk duraksar.*) Duyuyor musun?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Söylesene!

ÇOCUK – Bilmiyorum, Bayım.

VLADIMIR – Mutsuz musun, değil misin, bilmiyor musun?

ÇOCUK – Bilmiyorum, Bayım.

VLADIMIR – Desene benim gibi. (*Bir süre.*) Nerede yatıyor-sun sen?

ÇOCUK – Tavanarasımda, Bayım.

VLADIMIR – Kardeşinle mi?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Samanların içinde mi?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

(*Bir süre.*)

VLADIMIR – Peki, hadi git.

ÇOCUK – Bay Godot'ya ne söyleyeyim, Bayım?

VLADIMIR – Ona... (*Duraksar.*) Ona bizi gördüğünü söyle. (*Bir süre.*) Bizi gördün, değil mi?

ÇOCUK – Evet, Bayım. (*Geri geri gider, duraksar, geri döner ve koşarak çıkar.*)

(*Işık birden azalmaya başlar. Bir anda gece olur. Fonda ay doğar, gökte yükselir; durur, sahneye gümüş rengi bir ışık yayar.*)

VLADIMIR – En sonunda! (*Estragon ayağa kalkar, Vladimir'e doğru gider; iki ayakkabısı da ellerindedir. Ayakkabılarını rampın yanına bırakır, doğrulur, aya bakar.*) Ne yapıyorsun?

ESTRAGON – Senin yaptığım yapıyorum, şu solgun surata bakıyorum.

VLADIMIR – Ayakkabılarını diyorum.

ESTRAGON – Orada bırakıyorum. *(Bir süre.)* Bir başkası gelecek, benden daha... benden daha... olan, ama daha küçük numara giyen biri; onu mutlu edecekler.

VLADIMIR – Ama sen yalınayak yürüyemezsin.

ESTRAGON – İsa yürüdü.

VLADIMIR – İsa. Ne demek istiyorsun! Kendini onunla nasıl kıyaslıyorsun!

ESTRAGON – Bütün yaşamım boyunca kendimi onunla kıyasladım ben.

VLADIMIR – Ama orası sıcaktı! Hava da güzeldi!

ESTRAGON – Evet. Hemencecik de çarmıha geriveriyorlardı insanları.

(Sessizlik.)

VLADIMIR – Burada yapacak başka bir şeyimiz kalmadı.

ESTRAGON – Başka bir yerde de.

VLADIMIR – Bak, Gogo, yapma böyle. Yarm her şey daha iyi olacak.

ESTRAGON – O nasıl olacak?

VLADIMIR – Oğlanın söylediklerini duymadın mı?

ESTRAGON – Hayır.

VLADIMIR – Godot' nun yarın kesin olarak geleceğini söyledi. *(Bir süre.)* Sence bunun hiçbir anlamı yok mu?

ESTRAGON – Öyleyse burada bekleyeceğiz.

VLADIMIR – Çıldırdın mı sen! Başımızı sokacak emin bir yer bulmamız gerek. *(Estragon'un kolundan tutar.)* Gel. *(Estragon'u çeker. Estragon önce gelir gibi olur, sonra direnir. Dururlar.)*

ESTRAGON *(ağaca bakarak.)* – Ne yazık ki bir parça ipimiz bile yok.

VLADIMIR – Gel. Hava soğumaya başlıyor. *(Estragon'u çeker. Aynı hareketler.)*

ESTRAGON– Hatırlat da yarın bir ip getireyim.

VLADIMIR– Olur. Gel. (*Estragon'u çeker. Aynı hareketler.*)

ESTRAGON– Ne zamandan beri hep birlikteyiz?

VLADIMIR– Bilmem. Elli yıldır belki.

ESTRAGON– Kendimi Durance ırmağına attığım günü anımsıyor musun?

VLADIMIR– Bağbozumundaydık.

ESTRAGON– Beni sen çıkarmıştım sudan.

VLADIMIR– Bütün bunların hepsi çoktan sizlere ömür.

ESTRAGON– Giysilerim güneşte kurumuştu.

VLADIMIR– Düşünme artık bunları, hadi gel. (*Aynı hareketler.*)

ESTRAGON– Dur.

VLADIMIR– Üşüyorum.

ESTRAGON– Acaba yalnız başımıza kalsaydık da kendi yollarımıza gitseydik, daha iyi olmaz mıydı, diye soruyorum kendi kendime. (*Bir süre.*) Aynı yolun yolcusu değiliz biz.

VLADIMIR (*kırlmadan*)– Orası belli değil.

ESTRAGON– Hiçbir şey belli değil.

VLADIMIR– Daha iyi olacağını düşünüyorsan, her an ayrılabiliriz.

ESTRAGON– Bundan sonra zahmetine değmez.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR– Doğru, bundan sonra zahmetine değmez.

(*Sessizlik.*)

ESTRAGON– E, gidiyor muyuz?

VLADIMIR– Gidelim.

(*Yerlerinden kıpırdamazlar.*)

PERDE

İKİNCİ PERDE

Ertesi gün. Aynı saat. Aynı yer.

Estragon'un ayakkabıları, topukları bitişik, uçları ayrı, rampın yakınında durmaktadırlar; Lucky'nin şapkası da aynı yerdedir.

Ağaç yapraklarla kaplanmıştır.

VLADIMIR canlı hareketlerle girer. Durur, uzun uzun ağaca bakar. Sonra, birdenbire, canlı adımlarla sahnede dolanmaya başlar. Ayakkabıların önünde yeniden hareketsiz durur, eğilir, birini alır, inceler, koklar, sonra özenle yerine bırakır. Telaşlı dolanışına yeniden başlar. Sağ kulisin yanında durur, elini gözlerine siper ederek uzun uzun uzaklara bakar. Dolanır. Sol kulisin yanında durur, aynı hareketleri yapar. Dolanır. Birden durur, ellerini göğsünde birleştirip başını geriye atarak avaz avaz şarkı söylemeye başlar:

VLADIMIR –

Köpek girdi...

(Çok alçak perdeden başladığı için durur, boğazını temizler, daha yüksek perdeden yeniden başlar.)

Köpek girdi mutfağa.

Kapıverdi sucuğu
Satırı alan aşçı
Doğrayıverdi onu.

Bunu gören köpekler
Hemen gömdüler onu...

(Durur, kendini şarkıya verir, sonra yeniden başlar:)

Bunu gören köpekler
Hemen gömdüler onu
Beyaz bir haç altına.
Ve yazdılar üstüne:

Köpek girdi mutfağa.
Kapıverdi sucuğu
Satırı alan aşçı
Doğrayıverdi onu.

Bunu gören köpekler
Hemen gömdüler onu...

(Durur. Aynı hareketler.)

Bunu gören köpekler
Hemen gömdüler onu...

(Durur. Aynı hareketler. Daha alçak perdeden:)

Hemen gömdüler onu...

(Susar. Bir süre hareketsiz durur, sonra sahnede dört dolanır. Yeniden ağacın önünde durur, dolanır, ayakkabıların önünde durur, dolanır, sol kulise koşar, uzaklara bakar, sağ kulise koşar, uzaklara bakar. Bu anda Estragon sol kulisten girer, yalnızaktır, başı önündedir, yavaşça sahneyi geçer. Vladimir geri döner, onu görür.)

VLADIMIR – Vay, yine mi sen! *(Estragon durur ama başını kaldırmaz. Vladimir ona doğru gider.)* Gel de bir

kucaklayayım seni!

ESTRAGON – Dokunma bana!

(Vladimir, üzgün, atılımını yarıda keser. Sessizlik.)

VLADIMIR – Gideyim mi, yani? *(Bir süre.)* Gogo! *(Bir süre.*

Vladimir ona dikkatle bakar.) Seni dövdüler mi?

(Bir süre.) Gogo! *(Estragon, başı önünde, hep su-*

sar.) Nerede geçirdin geceyi? *(Sessizlik. Vladimir Estragon'a doğru gider.)*

ESTRAGON – Dokunma bana! Bir şey de sorma! Hiçbir şey de söyleme! Yanımda kal!

VLADIMIR – Seni hiç terkettim mi ben?

ESTRAGON – Ama gitmeme engel olmadı.

VLADIMIR – Bak bana! *(Estragon kıpırdamaz. Gümbürde-*

yen bir sesle) Bana bak, diyorum!

(Estragon başını kaldırır. İkisi de, sanki bir sanat ya-

pıtı seyrediyorlarmış gibi, geri çekilerek, ilerleyerek,

başlarını yana eğerek, gitgide daha çok titreyerek bir-

birlerine yaklaşırlar ve birdenbire kucaklaşırlar; bir-

birlerinin sırtlarına vururlar. Kucaklaşmanın sonu.

Estragon, kendisini artık kimse tutmadığı için düşer

gibi olur.)

ESTRAGON – Ne gün!

VLADIMIR – Kim çıkarttı senin böyle pestilini. Anlat.

ESTRAGON – İşte atlatılan bir gün daha.

VLADIMIR – Daha değil.

ESTRAGON – Bundan sonra ne olursa olsun bugün benim için bitmiştir. *(Sessizlik.)* Demin şarkı söylüyordun, duydum.

VLADIMIR – Doğru, anımsıyorum.

ESTRAGON – Gücüme gitti. Şey dedim kendi kendime. Orada tek başma; benim bir daha dönmeyeceğimi sanıyor; ve şarkı söylüyor.

VLADIMIR – Ne yaparsın, can çıkar huy çıkmaz. Bütün

gün kendimi formumun doruğunda hissettim. (*Bir süre.*) Gece de hiç uyanmadım, bir kez bile.

ESTRAGON (*üzgün.*) – Görüyorsun işte, ben olmadığım zaman daha iyi işiyorsun.

VLADİMİR – Seni özledim—ama aynı zamanda da hoşnutum. Tuhaf değil mi?

ESTRAGON (*alınmış*) – Hoşnut mu?

VLADİMİR (*düşündükten sonra.*) – Belki de tam o sözcük değil duygularımı anlatan.

ESTRAGON – Peki şimdi?

VLADİMİR (*ne söyleyeceğini araştırarak*) – Şimdi... (*sevinçle*) işte buradasın... (*düz anlatım*) buradayız... (*üzgün*) buradayım.

ESTRAGON – Görüyorsun, ben yanında olunca gitgide kötülüyorsun. Yalmzken ben de kendimi daha iyi hissediyorum.

VLADİMİR (*alınmış*) – Öyleyse ne diye habire dönüp dönüp geliyorsun?

ESTRAGON – Bilmiyorum.

VLADİMİR – Ama ben biliyorum. Kendini savunamadığın için. Ben yanında olsaydım, dövdürmezdim seni.

ESTRAGON – Engel olamazdın.

VLADİMİR – Niye?

ESTRAGON – On kişiydiler.

VLADİMİR – Yani, dayak yiyecek duruma düşmeni engelledim.

ESTRAGON – Ben hiçbir şey yapmıyordum ki.

VLADİMİR – Öyleyse, niye dövdüler seni?

ESTRAGON – Bilmiyorum.

VLADİMİR – Yok, görüyorsun işte, Gogo, senin kavrayamadığın kimi şeyleri ben kavrayabiliyorum. Bunu sezmelisin.

ESTRAGON – Ben hiçbir şey yapmıyordum, diyorum sana.

VLADIMIR – Belki yapmıyordun. Ama bir de tarz vardır, bir tarz vardır, insanın canı kıymetliyse. Neyse, bırakalım artık bunu. İşte geri döndün, ben de bundan çok hoşnutum.

ESTRAGON – On kişiydiler.

VLADIMIR – Sen de hoşnut olmalısın, içinden. İtiraf et.

ESTRAGON – Ne için hoşnut?

VLADIMIR – Beni yeniden bulduğuna.

ESTRAGON – O neden?

VLADIMIR – Söyle işte, doğru olmasa bile söyle.

ESTRAGON – Ne söylemem gerek?

VLADIMIR – Hoşnutum, de.

ESTRAGON – Hoşnutum.

VLADIMIR – Ben de.

ESTRAGON – Ben de.

VLADIMIR – Hoşnutuz.

ESTRAGON – Hoşnutuz. (*Sessizlik.*) Şimdi, hoşnut olduğumuza göre, ne yapıyoruz?

VLADIMIR – Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON – Doğru.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Değişiklikler olmuş burada, dünden beri.

ESTRAGON – Ya gelmezse?

VLADIMIR (*bir an anlamaz, sonra*) – Düşünürüz. (*Bir süre.*) Sana, değişiklikler olmuş burada dünden beri, diyorum.

ESTRAGON – Her şeyden bir şey sızıyor.

VLADIMIR – Ağaca bak.

ESTRAGON – Aynı şirkefe iki kez girilmez.

VLADIMIR – Ağaca bak, baksana ağaca.

(*Estragon ağaca bakar.*)

ESTRAGON – Dün de yok muydu orada?

VLADIMIR – Vardı. Anımsıyorsun ha? Kendimizi ne güzel

asacaktık. (*Düşünür.*) Evet, öyle. (*Heceleri ayırarak.*) Ne-gü-zel-a-sa-cak-tık. Ama sen istemedin. Anımsamıyor musun?

ESTRAGON- Onu düşünde görmüşsün sen.

VLADIMIR- Bu kadar çabuk nasıl unutabilirsin?

ESTRAGON- Ben öyleyim. Ya hemen unuturum, ya da hiç unutmam.

VLADIMIR- Peki, Pozzo ile Lucky'yi de mi unuttun?

ESTRAGON- Onlar da kim?

VLADIMIR- Her şeyi unutmuş.

ESTRAGON- Ben yalnızca beni tekmeleyen bir kuduruk anımsıyorum. Ondan sonra da gerzek numarasına yattı.

VLADIMIR- İşte o Lucky'ydi!

ESTRAGON- Anımsıyorum. Ama ne zaman oldu, onu pek çıkartamıyorum.

VLADIMIR- Peki, onu güden ötekini de anımsıyor musun?

ESTRAGON- Bana kemikler verdi.

VLADIMIR- O da Pozzo'ydu!

ESTRAGON- Bütün bunlar dün mü oldu yani?

VLADIMIR- Tabii, ne zaman olacak.

ESTRAGON- Burada mı?

VLADIMIR- Tabii! Burayı tanıyor musun?

ESTRAGON (*birden tepesi atar.*)- Tanımak mı? Tanıyacak ne varmış ki? Ne diye tanıyacakmışım ki? Şu kırkırık yaşamımı bata çıka sürüklemekten başka bir şey yapmıyorum ki ben! Sen de kalkmış ayrıntıları görmemi istiyorsun! (*Gözlerini çevresinde dolaştırır.*) Şu pisliğe bak! Ayrılamadım gitti şuradan!

VLADIMIR- Sâkin ol, sâkin ol.

ESTRAGON- Manzaralarının da canına yanayım! Sen bana onun altını söyle, yerin altım anlat!

VLADIMIR – Sakın bana burasının Vacluse’e benzediğini söylemeye kalkma! Çünkü arada büyük fark var.

ESTRAGON – Vacluse mü? O da nereden çıktı?

VLADIMIR – Ama sen Vacluse’de oturmadın mı?

ESTRAGON – Ne ilgisi var, ömrümde gitmedim ben Vacluse’e. Hep burada geçip gitti siktiri boktan yaşamım. Burada, Boklüz’de!

VLADIMIR – Nasıl olur, birlikteydik Vacluse’de, bileğimi keserim. Bağbozumuna bile katıldık, Roussillon’da, Bonnelly diye birinin bağında.

ESTRAGON (*daha sâkin.*) – Olabilir. Demek dikkat etmemişim.

VLADIMIR – O işte hiç olmaz, çünkü her şey kıpkırmızıydı orada!

ESTRAGON – Ben dikkat etmemişim işte, olamaz mı!

(*Sessizlik. Vladimir derin derin iç çeker.*)

VLADIMIR – Seninle yaşamak çok zor, Gogo.

ESTRAGON – Ayrılısak iyi olacak.

VLADIMIR – Hep aynı şeyi söylüyorsun. Ama her seferinde de geri geliyorsun.

(*Sessizlik.*)

ESTRAGON – En iyisi kendimi öldüreyim ben, onun yaptığı gibi.

VLADIMIR – O kim? (*Bir süre*) O kim?

ESTRAGON – Milyonlarca kendini öldüren gibi.

VLADIMIR (*söylev verir gibi*) – Herkes sırtmda, ama küçük ama büyük, kendi çarmıhını taşır. (*İçini çeker.*) Sallana sallana ince uzun kısa küt.

ESTRAGON – Susmayı beceremiyoruz, bari beklerken çene çalalım, ama öyle kendimizi kaybetmeden.

VLADIMIR – Olur. Laftan bol ne var bizde.

ESTRAGON – Düşünmemek için.

VLADIMIR – Özrümüz var.

ESTRAGON – Duymamak için.

VLADIMIR – Nedenlerimiz var.

ESTRAGON – Tüm ölülerin sesleri.

VLADIMIR – Kanat sesi gibi.

ESTRAGON – Yaprak sesi gibi.

VLADIMIR – Kum.

ESTRAGON – Yaprak.

(Sessizlik.)

VLADIMIR – Hepsi birden konuşuyorlar.

ESTRAGON – Her biri kendi kendine.

(Sessizlik.)

VLADIMIR – Daha doğrusu, fısıldaşıyorlar.

ESTRAGON – Mırıldanıyorlar.

VLADIMIR – Hışırıyorlar.

ESTRAGON – Mırıldanıyorlar.

(Sessizlik.)

VLADIMIR – Ne diyorlar?

ESTRAGON – Yaşamlarını anlatıyorlar.

VLADIMIR – Yaşamış olmaları yetmezmiş gibi.

ESTRAGON – Anlatmadan edemiyorlar.

VLADIMIR – Ölmüş olmaları yetmezmiş gibi.

ESTRAGON – Yetmez ki!

(Sessizlik.)

VLADIMIR – Sanki tüy gürültüsü.

ESTRAGON – Yaprak.

VLADIMIR – Kül.

ESTRAGON – Yaprak.

(Uzun sessizlik.)

VLADIMIR – Birşeyler söyle.

ESTRAGON – Arıyorum.

(Uzun sessizlik.)

VLADIMIR (*sıkıntı basmış*) – Bir şey söyle de ne söylersen söyle!

ESTRAGON – Şimdi ne yapıyoruz?

VLADIMIR – Godot’yu bekliyoruz.

ESTRAGON – Doğru.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Amma da zormuş!

ESTRAGON – Şarkı söylesene!

VLADIMIR – Yok, olmaz. (*Arar.*) Bari baştan başlayalım.

ESTRAGON – Çok zor olmaz herhalde, tamam.

VLADIMIR – Zor olan başlangıç.

ESTRAGON – Herhangi bir şeyden başlanabilir.

VLADIMIR – Evet, ama karar vermek gerek.

ESTRAGON – Doğru.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Yardım etsene bana!

ESTRAGON – Arıyorum.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – İnsan arayınca sesler işitiyor.

ESTRAGON – Doğru.

VLADIMIR – O zaman da bulamıyor.

ESTRAGON – Çok doğru.

VLADIMIR – Düşünemiyor.

ESTRAGON – Düşünüyor yine de.

VLADIMIR – Hayır, o olanaksız.

ESTRAGON – Tamam, birbirimizin söylediğinin tersini söyleyelim.

VLADIMIR – Olanaksız.

ESTRAGON – Niye olmasın?

VLADIMIR – Bizim artık düşünme tehlikemiz filan kalmadı.

ESTRAGON – Öyleyse, neden yakınıyoruz ki?

VLADIMIR – Düşünmek başa gelebilecek en beter şey değil.

ESTRAGON – Kuşkusuz, kuşkusuz, ama oldu işte.

VLADIMIR – Oldu işte, ne demek?

ESTRAGON – Tamam işte, birbirimize sorular soralım.

VLADIMIR – Ne demek istiyorsun, oldu işte, diye?

ESTRAGON – Oldu işte, bir tanesi soruldu da bitti bile.

VLADIMIR – Doğru yahu.

ESTRAGON – Peki, kendimizi mutluymuşuz gibi düşünmeye ne dersin?

VLADIMIR – Korkunç olan, düşünmüş olmak.

ESTRAGON – Bizim başımıza böyle bir şey geldi mi hiç?

VLADIMIR – Nereden geliyor bütün bu cesetler?

ESTRAGON – Bu iskeletler.

VLADIMIR – Böyle.

ESTRAGON – Ne yaparsm.

VLADIMIR – Biz de biraz düşündük tabii icabmda.

ESTRAGON – İlk başlarda.

VLADIMIR – Yığın yığın ceset her yer.

ESTRAGON – Bakmazsın olur biter.

VLADIMIR – Gözüm kayıyor.

ESTRAGON – Doğru.

VLADIMIR – Ne yaparsan yap.

ESTRAGON – Efendim?

VLADIMIR – Ne yaparsam yapayım, olmuyor.

ESTRAGON – Yapılacak şey, kesin karar verip doğaya dönmek.

VLADIMIR – Onu da denedik.

ESTRAGON – Doğru.

VLADIMIR – Oh, en kötüsü bu değil, kuşkusuz.

ESTRAGON – Neymiş o?

VLADIMIR – Düşünmüş olmak.

ESTRAGON – Kuşkusuz.

VLADIMIR – Ama, olmasa da olur.

ESTRAGON – Ne yaparsın?

VLADIMIR – Biliyorum, biliyorum.

(*Sessizlik.*)

ESTRAGON – Başlangıç için hiç de fena değildi.

VLADIMIR – Evet, ama şimdi başka şey bulmak gerek.

ESTRAGON – Ne olabilir?

VLADIMIR – Ne olabilir?

ESTRAGON – Ne olabilir?

(*Düşünürler.*)

VLADIMIR – Demin ne demiştim? Ondan başlayabiliriz.

ESTRAGON – Ne zaman?

VLADIMIR – En başmda.

ESTRAGON – Neyin başmda?

VLADIMIR – Bu akşam. Şey demiştim... şey demiştim...

ESTRAGON – Öf be, ne çok şey istiyorsun benden.

VLADIMIR – Dur... kucaklaştık... hoşnuttuk... hoşnut...
şimdi hoşnut olduğumuza göre ne yapıyoruz... bekliyoruz... haydi... geliyor... şimdi hoşnut olduğumuza göre... bekliyoruz... dilimin ucunda... tamam!
Ağaç!

ESTRAGON – Ağaç mı?

VLADIMIR – Anımsamıyor musun?

ESTRAGON – Yorgunum ben.

VLADIMIR – Ağaca bak.

(*Estragon ağaca bakar.*)

ESTRAGON – Ben bir şey görmüyorum.

VLADIMIR – Dün gece kapkara bir iskelet gibiydi! Şimdiyse yapraklarla kaplı.

ESTRAGON – Yapraklarla mı?

VLADIMIR – Bir tek gecede!

ESTRAGON – Herhalde ilkbahardayız.

VLADIMIR – Bir tek gecede!

ESTRAGON – Sana biz dün akşam burada değildik, diyorum, inanmıyorsun. Sen onu karabasanında gördün.

VLADIMIR – Peki öyleyse, neredeydik dün akşam?

ESTRAGON – Bilmiyorum. Başka bir yerde. Başka bir bölmede. Boş yerden çok ne var.

VLADIMIR (*kendinden emin*) – Tamam. Dün akşam burada değildik. Söyle bakalım öyleyse, ne yaptık biz dün akşam?

ESTRAGON – Ne mi yaptık?

VLADIMIR – Anımsamaya çalış.

ESTRAGON – Hmmm... çene çaldık herhalde.

VLADIMIR (*kendini tutarak*) – Hangi konuda?

ESTRAGON – Şey... Şundan bundan belki, havadan sudan, baştan ayaktan. (*Kendine güvenini kazanmış*) Tamam, anımsıyorum, havadan sudan, baştan ayaktan konuştuk. Elli yıldır da aynı şeyi yapıyoruz.

VLADIMIR – Hiçbir olayı, olan biten hiçbir şeyi anımsamıyor musun?

ESTRAGON (*bitkin*) – Çıkışma bana, Didi.

VLADIMIR – Güneşi? Ayı? Anımsamıyor musun?

ESTRAGON – Oradaydılar herhalde her zamanki gibi.

VLADIMIR – Olağandışı hiçbir şey çarpmadı mı gözüne?

ESTRAGON – Çarpmadı.

VLADIMIR – Ya Pozzo? Ya Lucky?

ESTRAGON – Pozzo da kim?

VLADIMIR – Kemikler.

ESTRAGON – Kılçık gibiydiler.

VLADIMIR – Onları sana Pozzo verdi.

ESTRAGON – Bilmiyorum.

VLADIMIR – Peki, ya tekme?

ESTRAGON – Tekme mi? Doğru, biri bana tekme attı.

VLADIMIR – Seni tekmeleyen Lucky’ydi.

ESTRAGON – Dün mü oldu bütün bunlar?

VLADIMIR – Bacağına bir bakayım.

ESTRAGON – Hangisine?

VLADIMIR – İkisine de. Paçanı siva. (*Estragon tek ayak üstünde bacağımı Vladimir'e uzatır, düşecek gibi olur. Vladimir bacağını tutar. Estragon sendeler.*) Paçanı siva.

ESTRAGON (*sendeleyerek*) – Yapamıyorum.

(*Vladimir Estragon'un paçasını sıvar. Bacağına bakar. Estragon düşecek gibi olur.*)

VLADIMIR – Ötekimi uzat. (*Estragon aynı bacağını uzatır.*) Ötekini, diyorum sana! (*Öteki bacakla aynı hareketler.*) İşte yara burada, iltihaplanmaya başlamış.

ESTRAGON – Ne olacak şimdi?

VLADIMIR – Ayakkabıların nerede?

ESTRAGON – Attım herhalde.

VLADIMIR – Ne zaman?

ESTRAGON – Bilmiyorum.

VLADIMIR – Neden?

ESTRAGON – Anımsamıyorum.

VLADIMIR – Yok, yani onları neden attım diyorum.

ESTRAGON – Canımı acıtıyorlardı.

VLADIMIR (*ayakkabıları göstererek*) – İşte buradalar. (*Estragon ayakkabılara bakar.*) Dün akşam bıraktığın yerdeler.

(*Estragon ayakkabılara doğru gider, eğilir, ayakkabıların yakından inceler.*)

ESTRAGON – Bunlar benimkiler değil.

VLADIMIR – Seninkiler değil mi?

ESTRAGON – Benimkiler siyahtı. Bunlar sarı.

VLADIMIR – Seninkilerin siyah olduğundan emin misin?

ESTRAGON – Yani griydiler.

VLADIMIR – Peki bunlar sarı mı? Göster bakayım.

ESTRAGON – Yani yeşilimsiler.

VLADIMIR – Göster bakayım. (*Estragon ona ayakkabıyı verir. Vladimir ayakkabıya bakar ve öfkeyle fırlatır*)

atar.) Bu kadarı da fazla artık!

ESTRAGON – Görüyorsun işte, bütün bunlar...

VLADIMIR – Anlıyorum. Evet, anlıyorum olanı biteni.

ESTRAGON – Bütün bunlar...

VLADIMIR – Çok basit. Herifin biri geldi, seninkileri alıp yerlerine kendisinininkileri bıraktı.

ESTRAGON – Niye?

VLADIMIR – Onunkiler ona olmuyordu da ondan. Seninkileri aldı.

ESTRAGON – Ama benimkiler çok küçüktüler.

VLADIMIR – Sana küçüktüler. Ona değil.

ESTRAGON – Yorgunum. (*Bir süre.*) Gidelim buradan.

VLADIMIR – Gidemeyiz.

ESTRAGON – Niye?

VLADIMIR – Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON – Doğru. (*Bir süre.*) Peki ne hallededeceğiz.

VLADIMIR – Yapacak bir şey yok.

ESTRAGON – Ben artık dayanamıyorum.

VLADIMIR – Bir turp ister misin?

ESTRAGON – Başka bir şey yok mu?

VLADIMIR – Turpla şalgam var.

ESTRAGON – Havuç yok mu?

VLADIMIR – Yok. Ayrıca havuçtan da gına geldi.

ESTRAGON – O zaman bana bir turp ver. (*Vladimir ceplerini karıştırır, şalgamdan başka bir şey bulamaz, sonunda bir turp bulup Estragon'a verir. Estragon turpu inceler, koklar.*) Kara turp bu!

VLADIMIR – Turp işte.

ESTRAGON – Kara turp sevmem ben, kırmızı turp severim!

VLADIMIR – Öyleyse geri ver.

(*Estragon turbu geri verir.*)

ESTRAGON – Ben gidip havuç arayacağım.

(*Yerinden kıpırdamaz.*)

VLADIMIR – Bu artık gerçekten anlamını yitirmeye başladı.

ESTRAGON – Daha tümüyle değil.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Onları bir deneseydin.

ESTRAGON – Her şeyi denedim.

VLADIMIR – Ayakkabıları, diyorum.

ESTRAGON – Olurlar mı bana?

VLADIMIR – Vakit geçirtir. (*Estragon duraksar.*) İnan, bir değişiklik olur.

ESTRAGON – Bir dinlence.

VLADIMIR – Bir eğlence.

ESTRAGON – Bir dinlence.

VLADIMIR – Dene.

ESTRAGON – Yardım edecek misin?

VLADIMIR – Tabii.

ESTRAGON – İkimiz birlikte olunca, üstesinden geliyoruz gibi, değil mi Didi, çok şeyin?

VLADIMIR – Tabii, tabii. Haydi, önce solunu deneyeceğiz.

ESTRAGON – Hep birşeyler buluyoruz, değil mi Didi, varolduğumuz izlenimi vermek için?

VLADIMIR (*sabırsızlanarak*) – Tabii, tabii, sihirbazız biz. Ama kararımızdan dönmeyelim. (*Yerden bir ayakkabı alır.*) Gel, ver ayağım. (*Estragon ona yaklaşır, ayağını uzatır.*) Ötekini, domuz! (*Estragon öteki ayağını uzatır.*) Daha yukarı! (*Vücutları birbirine karışmış, düşer gibi, sahnede dolanırlar. Sonunda Vladimir ayakkabıyı Estragon'a giydirmeyi başarır.*) Dene bakalım, yürü. (*Estragon yürür.*) Nasıl?

ESTRAGON – Oldu ayağıma.

VLADIMIR (*cebinden bir ip çıkartarak*) – Bağcıkları geçirelim.

ESTRAGON (*son derece heyecanlı.*)– Hayır, hayır, bağcık istemem, bağcık istemem!

VLADIMIR– Aptallık ediyorsun. Ötekini deneyelim. (*Aynı hareketler.*) Nasıl?

ESTRAGON– Bu da oldu.

VLADIMIR– Ayağını vurmuyor mu?

ESTRAGON (*ayakkabıları zorlayarak birkaç adım atar.*)– Şimdilik iyi.

VLADIMIR– Öyleyse onları çıkarmayabilirsin ayağından.

ESTRAGON– Çok büyükler.

VLADIMIR– Belki günün birinde çorapların da olur.

ESTRAGON– Doğru.

VLADIMIR– Giyiyor musun onları?

ESTRAGON– Ayakkabılardan yeterince söz ettik.

VLADIMIR– Evet, ama...

ESTRAGON– Yeter! (*Sessizlik.*) Otursam fena olmayacak. (*Gözleriyle oturacak bir yer arar, sonra gidip Birinci Perdenin başında oturduğu yerde oturur.*)

VLADIMIR– Dün akşam da orada oturmuştun. (*Sessizlik.*)

ESTRAGON– Biraz uyuyabilsem.

VLADIMIR– Dün akşam uyudun.

ESTRAGON– Deneyeceğim.

(*Başı bacaklarının arasında, ceninin ana rahmindeki durumunu alır.*)

VLADIMIR– Dur. (*Estragon'a yaklaşır, yüksek sesle şarka söylemeye başlar.*)

Ninni ninni

ESTRAGON (*başını kaldırarak*)– O kadar bağırma.

VLADIMIR (*daha alçak*)–

Ninni ninni

Ninni ninni
Ninni ninni
Ninni...

(Estragon uyur. Vladimir ceketini çıkarıp onun omuzlarına örter, sonra ısınmak için kollarıyla vücudunu döverek dolanmaya başlar. Estragon sıçrayarak uyanır, ayağa kalkıp şaşkın birkaç adım atar. Vladimir ona doğru koşar, koluyla sarar.)

VLADIMIR – Yok... yok... bak ben buradayım... korkma...

ESTRAGON – Ah!

VLADIMIR – Yok... yok... geçti.

ESTRAGON – Düşüyordum.

VLADIMIR – Geçti. Düşünme artık.

ESTRAGON – Bir şey üstüneydim...

VLADIMIR – Hayır, hayır, bir şey söyleme. Gel biraz yürüyelim. *(Estragon'un koluna girer, onu sahnede dolatır, sonunda Estragon yürümek istemez.)*

ESTRAGON – Yeter! Yoruldum.

VLADIMIR – Orada hiçbir şey yapmadan dikilip durmayı mı yeğliyorsun?

ESTRAGON – Evet.

VLADIMIR – Nasıl istersen. *(Estragon'u bırakır, gidip ceketini yerden alır, giyer.)*

ESTRAGON – Gidelim buradan.

VLADIMIR – Gidemeyiz.

ESTRAGON – Niye?

VLADIMIR – Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON – Doğru. *(Vladimir yeniden sahnede dolanmaya başlar.)* Rahat duramaz mısın sen?

VLADIMIR – Üşüyorum.

ESTRAGON – Çok erken geldik.

VLADIMIR – Hava kararırken geliyoruz hep.

ESTRAGON – Ama hava kararmıyor.

VLADIMIR – Dünkü gibi birdenbire kararacak.

ESTRAGON – Sonra da gece olacak.

VLADIMIR – Biz de gidebileceğiz.

ESTRAGON – Ondan sonra da yine gündüz olacak. (*Bir süre.*) Ne yapmalı, ne yapmalı?

VLADIMIR (*durarak, öfkeli*) – Kesecek misin şu yakınmayı? Sinirimi bozuyor zırıltm.

ESTRAGON – Ben gidiyorum.

VLADIMIR (*Lucky'nin şapkasını görür.*) – Şuna bak!

ESTRAGON – Hoşçakal.

VLADIMIR – Lucky'nin şapkası! (*Yanına yaklaşır.*) Bir saat-tir buradayım, nasıl da görmedim! (*Çok hoşnut.*) Harika!

ESTRAGON – Beni bir daha görmeyeceksin.

VLADIMIR – Demek ki yeri şaşırمامışım. Şimdi rahatladı içimiz. (*Lucky'nin şapkasını yerden alır, inceler, düzeltir.*) Bir zamanlar güzel bir şapkaymış. (*Şapkasını çıkarıp başına Lucky'ninkini giyer; kendi şapkasını da Estragon'a uzatır.*) Al.

ESTRAGON – Ne?

VLADIMIR – Tut şunu.

(*Estragon, Vladimir'in şapkasını alır. Vladimir iki eliyle Lucky'nin şapkasını başına yerleştirir. Estragon, Vladimir'in şapkasını giyer, kendi şapkasını Vladimir'e uzatır. Vladimir, Estragon'un şapkasını alır. Estragon, Vladimir'in şapkasını iki eliyle başına yerleştirir. Vladimir, başından Lucky'nin şapkasını çıkarıp Estragon'a uzatır ve Estragon'un şapkasını giyer, Estragon, Lucky'nin şapkasını alır, Vladimir, iki eliyle başına Estragon'un şapkasını yerleştirir. Estragon, başından Vladimir'in şapkasını çıkarıp Vladimir'e uzatır, yerine Lucky'nin şapkasını gi-*

yer. Vladimir şapkasını alır. Estragon iki eliyle Lucky'nin şapkasını başına yerleştirir. Vladimir, başından Estragon'un şapkasını çıkarıp Estragon'a uzatır, kendi şapkasını giyer. Estragon şapkasını alır. Vladimir şapkasını iki eliyle başına yerleştirir. Estragon başından Lucky'nin şapkasını çıkarıp Vladimir'e uzatır, yerine kendi şapkasını giyer. Vladimir, Lucky'nin şapkasını alır. Estragon şapkasını iki eliyle başına yerleştirir. Vladimir kendi şapkasını çıkarıp Estragon'a uzatır, yerine Lucky'nin şapkasını giyer. Estragon, Vladimir'in şapkasını alır. Vladimir iki eliyle Lucky'nin şapkasını başına yerleştirir. Estragon, Vladimir'in şapkasını Vladimir'e uzatır; Vladimir şapkasını alır ve Estragon'a geri uzatır; Estragon şapkasını alır ve Vladimir'e uzatır; Vladimir şapkasını alır ve atar. Bütün bunlar canlı hareketlerle yapılacaktır.)

VLADIMIR – Yakıştı mı bana?

ESTRAGON – Bilmem.

VLADIMIR – Nasıl buluyorsun yahu beni?

(Başını cilveli hareketlerle sağa sola çevirir, manken pozları alır.)

ESTRAGON – Korkunç.

VLADIMIR – Her zamankinden daha fazla değil, değil mi?

ESTRAGON – Aynı.

VLADIMIR – Öyleyse giyebilirim. Benimki canımı acıtıyordu. *(Bir süre.)* Nasıl söylesem. *(Bir süre.)* Kafamı kaşındırıyordu.

ESTRAGON – Ben gidiyorum.

VLADIMIR – Oyun oynamak ister misin?

ESTRAGON – Ne oyunu?

VLADIMIR – Pozzo ile Lucky'cilik oynayalım, istersen.

ESTRAGON – Bilmem.

VLADIMIR – Ben Lucky olurum, sen de Pozzo. (*Yükünün altında iki büklüm olmuş Lucky'yi taklit eder. Estragon ona hayretler içinde bakar.*) Haydi, başla.

ESTRAGON – Ne yapmam gerek?

VLADIMIR – Bana söv, say!

ESTRAGON – Pislik!

VLADIMIR – Daha sunturlu!

ESTRAGON – Bok çuvalı! Namussuz alçak!

(*Vladimir hep iki büklüm dolanır durur.*)

VLADIMIR – Bana düşünmemi söyle.

ESTRAGON – Nasıl?

VLADIMIR – Düşün, domuz! de.

ESTRAGON – Düşün, domuz!

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Olmuyor!

ESTRAGON – Yeter!

VLADIMIR – Bana dans etmemi söyle.

ESTRAGON – Ben gidiyorum.

VLADIMIR – Dans et, domuz! (*Olduğu yerde kıvrılır büklülür. Estragon birdenbire çıkar.*) Yapamıyorum! (*Başını kaldırır, Estragon'un olmadığını görür, yürek yırtan bir çığlık atar.*) Gogo! (*Sessizlik. Neredeyse koşmuş gibi dört dolanmaya başlar. Estragon birdenbire soluk soluğa girer, Vladimir'e doğru koşar. Birbirlerinden birkaç adım uzaklıkta dururlar.*) Sonunda döndün demek!

ESTRAGON (*soluyarak*) – Lanet yağdı başıma!

VLADIMIR – Nereye gittin? Bir daha dönmeyeceksin sandım.

ESTRAGON – Yokuşun başma kadar. Birileri geliyor.

VLADIMIR – Kim?

ESTRAGON – Bilmiyorum.

VLADIMIR – Kaç kişi?

ESTRAGON – Bilmiyorum.

VLADIMIR (*savaşımı kazanmış gibi*) – Godot olacak! En sonunda! (*Heyecanla sarılıp Estragon'u öper.*) Gogo! Godot bu! Kurtulduk! Haydi karşılamaya gidelim! Gel! (*Estragon'u kulise doğru sürükler, Estragon direnir, kendini kurtarır, koşarak öteki kulisten çıkar.*) Gogo! Geri dön! (*Sessizlik. Vladimir, Estragon'un çıktığı kulise doğru koşar, uzaklara bakar. Estragon birdenbire girer, Vladimir'in yanına koşar. Vladimir ona döner.*) Yine döndün demek!

ESTRAGON – Şeytanlara uğradım!

VLADIMIR – Uzağa mı gittin?

ESTRAGON – Yokuşun başına kadar.

VLADIMIR – Anlaşılan tepsi gibi bir yükseltideyiz. Demek tepsi içinde sunuluyoruz.

ESTRAGON – Oradan da gelen var.

VLADIMIR – Kuşatıldık. (*Estragon, akli başından gitmiş bir halde fon perdesine doğru koşar, perdeye dolaşır, düşer.*) Salak! Çıkış yok oradan. (*Vladimir onu kaldırmaya gider, rampa doğru getirir. Seyircilere doğru bir hareket yapar.*) Burada hiç kimse yok. Buradan kaç. Haydi. (*Onu sahne çukuruna doğru iter. Estragon, dehşet içinde, geri çekilir.*) İstemiyor musun? Tamam, anlıyorum. Dur bakalım. (*Düşünür.*) Senin yapacağın tek şey ortadan toz olmak.

ESTRAGON – Nereye?

VLADIMIR – Ağacın arkasına. (*Estragon duraksar.*) Çabuk ol! Ağacın arkasına saklan. (*Estragon koşup ağacın arkasına saklanır, ancak ağaç onu yarım yamalak gizler.*) Kıpırdama artık! (*Estragon ağacın arkasından çıkar.*) Bu ağaç da bir işimize yaramadı gitti. (*Estragon'a*) Çıldırtıyor musun, ne oluyor?

ESTRAGON (*daha sakin*) – Birden aklım başımdan gidiver-

di. (*Utanarak başını önüne eğer.*) Özür dilerim!
(*Kendinden gurur duyarak başını kaldırır.*) Geçti artık!
Göreceksin bundan sonra! Bana ne yapmam gerektiğini söyle.

VLADIMİR – Yapacak bir şey yok.

ESTRAGON – Sen şurada nöbet tutacaksın. (*Vladimir'i sol kulise doğru götürür, sırtı sahneye dönük olarak, yolun geçtiği yere yerleştirir.*) Tamam, kıpırdama, gözünü dört aç. (*Öteki kulise koşar. Vladimir omuzunun üstünden ona bakar. Estragon durur, uzaklara bakar, geri döner. Omuzlarının üstünden birbirlerine bakarlar.*) O harika eski günlerdeki gibi sırt sırta! (*Birbirlerine bakmayı kısa bir süre sürdürürler, sonra ikisi de gözcülüklerine dönerler. Uzun sessizlik.*) Gelen giden yok mu?

VLADIMİR (*Arkasına dönerek.*) – Nasıl?

ESTRAGON (*Daha yüksek sesle.*) – Gelen giden yok mu?

VLADIMİR – Yok.

ESTRAGON – Bence de yok.

(*Gözcülüğü sürdürürler. Uzun sessizlik.*)

VLADIMİR – Yanıldın herhalde.

ESTRAGON (*dönerek*) – Nasıl?

VLADIMİR (*daha yüksek sesle*) – Yanıldın herhalde.

ESTRAGON – Bağırma.

(*Gözcülüğü sürdürürler. Uzun sessizlik.*)

VLADİMİR ile ESTRAGON (*aynı anda dönerek*) – Aca-ba...

VLADIMİR – Oh, özür dilerim!

ESTRAGON – Söyle, dinliyorum.

VLADIMİR – Sen söyle!

ESTRAGON – Sen söyle!

VLADIMİR – Sözünü kestim.

ESTRAGON – Tam tersi, ben kestim!

(*Birbirlerine öfkeyle bakarlar.*)

VLADIMIR – Haydi, törene gerek yok.

ESTRAGON – İnat etme, haydi söyle.

VLADIMIR (*sesini yükselterek*) – Bitirsene cümleli.

ESTRAGON (*aynı biçimde*) – Sen bitir seninkini.

(*Sessizlik. Birbirlerine doğru yürürler, dururlar.*)

VLADIMIR – Sefil!

ESTRAGON – Tamam, sövelim birbirimize. (*Birbirlerine söylerler. Sessizlik.*) Haydi, şimdi barışalım.

VLADIMIR – Gogo!

ESTRAGON – Didi!

VLADIMIR – Uzat elini!

ESTRAGON – Al!

VLADIMIR – Gel kollarıma!

ESTRAGON – Kollarıma mı?

VLADIMIR (*kollarını açarak*) – Kollarımın arasına!

(*Kucaklaşırlar. Sessizlik.*)

ESTRAGON – Şimdi ne yapıyoruz?

VLADIMIR – Beklerken.

ESTRAGON – Beklerken.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Beden hareketlerimizi yapalım mı?

ESTRAGON – Hareketlerimizi.

VLADIMIR – Yumuşamak için.

ESTRAGON – Gevşemek.

VLADIMIR – Dönmek.

ESTRAGON – Gevşemek.

VLADIMIR – Isınmak için.

ESTRAGON – Sakinleşmek için.

VLADIMIR – Başlayalım mı?

(*Zıplamaya başlar. Estragon da onu taklit eder.*)

ESTRAGON (*durarak*) – Bu kadar yeter. Ben yoruldu.

VLADIMIR (*durarak*) – İdmanlı değiliz. Ama biraz nefes

açalım.

ESTRAGON – Ben nefes alamıyorum ki.

VLADIMIR – Pekâlâ. (*Duruş.*) Bari ağaç yapalım, denge için.

ESTRAGON – Ağaç mı?

(*Vladimir sendeleyerek ağaç hareketlerini yapar.*)

VLADIMIR (*durur.*) – Sıra sende.

(*Estragon da sendeleyerek ağaç hareketini yapar.*)

ESTRAGON – Tanrı beni görüyor mudur, dersin?

VLADIMIR – Gözler kapalı olacak.

(*Estragon gözlerini kapatır, daha beter sendelemeye başlar.*)

ESTRAGON (*durur, yumruklarını sallayarak, avaz avaz bağırır*) – Tanrım, acı bana!

VLADIMIR (*gücenmiş*) – Ya bana?

ESTRAGON (*aynı hareketler.*) – Bana! Bana! Acı! Bana!

(*Pozzo ile Lucky girerler. Pozzo kör olmuştur. Lucky Birinci Perdedeki gibi yüklüdür. Boynunda ip vardır, ama Pozzo onu rahat izleyebilsin diye, kısaltılmıştır. Lucky'nin başında yeni bir şapka vardır. Vladimir ile Estragon'u görünce durur. Pozzo yürümeyi sürdürür ve duran Lucky'ye çarpar. Vladimir ile Estragon geri çekilirler.*)

POZZO (*Lucky'ye yapışır, Lucky bu yeni yükün ağırlığı altında sendeler.*) – Ne var? Kim bağırdı?

(*Lucky taşıdığı her şeyi bırakarak yere düşer, Pozzo'yu da birlikte düşürür. Yüklerinin ortasında upuzun yatıp kalırlar.*)

ESTRAGON – Godot mu bu?

VLADIMIR – Cuk oturdu. (*Peşinde Estragon ile yerdeki yığına doğru gider.*) En sonunda geldi işte yardım!

POZZO (*kişiliksiz bir sesle*) – İmdat!

ESTRAGON – Godot mu bu?

VLADIMIR – Dayanma gücümüzün tam sınırına gelmiştik
ki, işte buyurun, akşam eğlencesi ayağımıza geldi.

POZZO – Kurtarın beni!

ESTRAGON – Yardım istiyor.

VLADIMIR – Geceyi beklemek, Godot'yu beklemek, bekle-
mek—beklemek için artık yalnız değiliz. Bütün ak-
şam boyunca kendi olanaklarımızla savaştık. Artık
bitti. Şimdiden yarma ulaştık sayılır.

ESTRAGON – Ama yalnızca geçiyorlar buradan.

POZZO – Kurtarın beni!

VLADIMIR – Zaman başka türlü akıp gitmeye başladı bile.
Güneş batacak, ay doğacak ve biz de gideceğiz—
buradan.

ESTRAGON – Ama yalnızca geçiyorlar buradan.

VLADIMIR – O da yeter.

POZZO – Acıyın!

VLADIMIR – Zavallı Pozzo!

ESTRAGON – O olduğunu biliyordum.

VLADIMIR – Kim?

ESTRAGON – Godot.

VLADIMIR – Bu Godot değil ki.

ESTRAGON – Kim peki?

VLADIMIR – Bu Pozzo.

POZZO – Benim! Benim! Ayağa kaldırın beni!

VLADIMIR – Ayağa kalkamıyor.

ESTRAGON – Gidelim buradan.

VLADIMIR – Gidemeyiz.

ESTRAGON – Niye?

VLADIMIR – Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON – Doğru.

VLADIMIR – Belki senin için birkaç kemiği daha vardır.

ESTRAGON – Kemik mi?

VLADIMIR – Piliç kemikleri. Anımsamıyor musun?

ESTRAGON- O bu muydu?

VLADIMIR - Evet.

ESTRAGON- Sorsana.

VLADIMIR - Önce yardım etsek?

ESTRAGON- Nesine?

VLADIMIR - Ayağa kalkmasma.

ESTRAGON- Kendi kalkamıyor mu?

VLADIMIR - Kalkmak istiyor.

ESTRAGON- Öyleyse kalksm.

VLADIMIR - Kalkamıyor.

ESTRAGON- Nesi var?

VLADIMIR - Ne bileyim ben.

(Pozzo kıvrılır, inler, yeri yumruklar.)

ESTRAGON- Önce kemikleri sorsak? Vermek istemezse orada bırakırız.

VLADIMIR - Yani yaşamı bizim elimizde mi demek istiyorsun?

ESTRAGON- Evet.

VLADIMIR - Ona yardım etmek için birtakım koşullar mı öne sürelim?

ESTRAGON- Evet.

VLADIMIR - Gerçekten de akıllıca gibi. Ama beni kaygılandıran bir şey var.

ESTRAGON- Ne?

VLADIMIR - Ya Lucky birdenbire azar da her şeyi altüst ederse. İşte o zaman ağzımıza sızılır.

ESTRAGON- Lucky mi?

VLADIMIR - Dün sana o saldırdı.

ESTRAGON- Sana on kişiydiler, diyorum.

VLADIMIR - Yok, daha önce, seni o tekmeledi.

ESTRAGON- Burada mı o şimdi?

VLADIMIR - Bak işte orada. *(Gösterir.)* Şimdi hareketsiz yatıyor. Ama her an zırdelirebilir.

ESTRAGON – İkimiz birden onu şurada bir iyice benzetsek mi, ha?

VLADIMIR – Yani, uyurken tepesine mi çullanalım, diyorsun?

ESTRAGON – Evet.

VLADIMIR – İyi fikir. Ama, becerebilir miyiz? Acaba gerçekten uyuyor mu ki? (*Bir süre.*) Yok, en iyisi Pozzo'nun nasıl olsa bana minnet borcu var, diye düşünüp onu yardımına çağırmasını beklemek.

ESTRAGON – Artık yardım filan istemiyor.

VLADIMIR – Umudunu yitirdi de ondan.

ESTRAGON – Olabilir. Ama...

VLADIMIR – Vaktimizi boş konuşmalarla harcamayalım. (*Bir süre. Ateşli ateşli*) Fırsat çıkmışken birşeyler yapalım! Yardım, bizden her gün istenen bir şey değil. Aslında bize değil gereksinimleri. Herhangi biri de aynı şeyi yapar. Duyduğumuz yardım çağrısı bizden çok tüm insanlığa yönelik. Ama şu anda burada, hoşumuza gitse de gitmese de, insanlık biziz. Çok geç olmadan bundan yararlanalım. Karabahtm bizi içine tıktırdığı şu rezil türü hiç değilse bir kez saygınlıkla temsil edelim. Ne dersin?

ESTRAGON – Dinlemedim.

VLADIMIR – Şu da apayrı bir gerçek ki, kollarımızı kavuşturup doğruyu iğriyi tartarken de, yine, insanlığın göğsünü kabartıyoruz. Kaplan, türdeşlerinin yardımına koşarken bir an bile düşünmez. Ya da ormanın en derinine kaçar. Ancak sorun bu değil. Burada ne yapıyoruz biz, kendimize sormamız gereken soru bu. Ne kadar şanslıyız ki, yanıtını biliyoruz. Evet bu büyük karmaşada açık seçik olan bir tek şey var, o da şu: biz Godot'nun gelmesini bekliyoruz.

ESTRAGON – Doğru.

VLADIMIR – Ya da gecenin olmasını. (*Bir süre.*) Biz buluşmamız için buradayız, işte bu kadar. Aziz filan değiliz biz, ama buluşma için buradayız. Başka kaç kişi aynı şeyi söyleyebilir ki?

ESTRAGON – Pek çok kişi.

VLADIMIR – Öyle mi?

ESTRAGON – Bilmem.

VLADIMIR – Olabilir.

POZZO – İmdat!

VLADIMIR – Kesin olan bir şey var, o da, bu koşullarda, zamanın geçmemesi ve bizi içine birtakım hareketler koymaya zorlaması; ilk bakışta usa yatkın görünen, diye yapıyoruz bunu, diyeceksin bana. Yerden göğe haklısın. Ama, usumuz gerçekte şimdiden büyük derinliklerin sürekli gecesinde mi dolaıyor, diye soruyorum ben de kimi kez kendi kendime. Uslamamı izliyor musun?

ESTRAGON – Hepimiz deli doğuyoruz. Kimilerimiz hep öyle kalıyorlar.

POZZO – İmdat, size para veririm!

ESTRAGON – Ne kadar?

POZZO – Yüz frank.

ESTRAGON – Yetmez.

VLADIMIR – Sen de iyice sapıyorsun.

ESTRAGON – Sence yeter mi?

VLADIMIR – Yok, ben onu söylemiyorum, ben, dünyaya gelirken aklımın başında olmadığını ileri sürmeni söylüyorum. Ama sorun orada da değil.

POZZO – İki yüz.

VLADIMIR – Bekliyoruz. Canımız sıkılıyor. (*Elini kaldırır.*) Hayır, itiraz etme, cansıkıntısından patlıyoruz, bu kesin. İyi. Bir değişiklik çıkıyor karşımıza, peki biz ne yapıyoruz? Orada çürüsün diye bırakıyoruz

onu. Haydi bakalım, iş başına. (*Pozzo'ya doğru gider, durur.*) Bir an sonra hiçbir şey kalmayacak ve biz de yeniden yalnız kalacağız yalnızlıkların ortasında. (*Düşe dalıp gider.*)

POZZO – İki yüz!

VLADIMIR – Geliyoruz.

(*Pozzo'yu kaldırmaya çalışır, başaramaz, bir daha dener, ayağı yerdeki eşyalara takılıp o da düşer, ayağa kalkmaya çalışır, kalkamaz.*)

ESTRAGON – Ne oluyor hepinize öyle?

VLADIMIR – İmdat!

ESTRAGON – Ben gidiyorum.

VLADIMIR – Beni bırakıp gidemezsin! Öldürürler beni!

POZZO – Neredeyim ben?

VLADIMIR – Gogo!

POZZO – Kurtarın beni!

VLADIMIR – Yardım et bana!

ESTRAGON – Ben gidiyorum.

VLADIMIR – Önce bana yardım et. Sonra birlikte gideriz.

ESTRAGON – Söz mü?

VLADIMIR – Söz! Yemin ederim!

ESTRAGON – Bir daha da geri gelmeyeceğiz.

VLADIMIR – Gelmeyeceğiz.

ESTRAGON – Ariège'e gideceğiz.

VLADIMIR – Nereye istersen oraya.

POZZO – Üç yüz! Dört yüz!

ESTRAGON – Hep Ariège'de başıma buyruk dolaşmak istemişimdir.

VLADIMIR – İstedığın gibi dolaşırsın.

ESTRAGON – Kim osurdu?

VLADIMIR – Pozzo.

POZZO – Ben yaptım ben! Acıyın!

ESTRAGON – İğrenç bir şey bu.

VLADIMIR – Çabuk ol! Çabuk! Elini ver!

ESTRAGON – Ben gidiyorum. (*Bir süre. Daha yüksek sesle.*) Ben gidiyorum.

VLADIMIR – Canın isterse, ben kendim de kalkarım. (*Dener, düşer.*) Önünde sonunda kalkarım.

ESTRAGON – Neyin var senin?

VLADIMIR – Hastir git.

ESTRAGON – Sen burada mı kalıyorsun?

VLADIMIR – Şimdilik.

ESTRAGON – Ayağa kalksana, soğuk alacaksın.

VLADIMIR – Sen benimle ilgilenme.

ESTRAGON – Yapma, Didi, inat etme. (*Elini Vladimir'e uzatır uzatmaz Vladimir Estragon'un elini yakalar.*)
Haydi, kalk!

VLADIMIR – Çek!

(*Estragon çeker, sendeler, o da düşer. Uzun sessizlik.*)

POZZO – Kurtarm beni!

VLADIMIR – Biz de buradayız.

POZZO – Kimsiniz siz?

VLADIMIR – İnsanlarız.
(*Sessizlik.*)

ESTRAGON – Yer ne kadar rahatmış!

VLADIMIR – Kalkabiliyor musun?

ESTRAGON – Bilmem.

VLADIMIR – Dene.

ESTRAGON – Sonra, birazdan.
(*Sessizlik.*)

POZZO – Ne oldu?

VLADIMIR (*bağırarak*) – Susacak mısm sen ha? Koleradan beter bu herif! Yalnız kendini düşünüyor.

ESTRAGON – Uyumaya çalışalım mı?

VLADIMIR – Duydun mu? Ne olduğunu öğrenmek istiyor.

ESTRAGON– Boşver ona. Yat uyu.

(*Sessizlik.*)

POZZO– Acıyın! Acıyın!

ESTRAGON (*yerinden sıçrayarak*)– Ne! Ne oldu?

VLADIMIR– Uyuyor muydun?

ESTRAGON– Sanırım.

VLADIMIR– Yine şu Pozzo cenabeti!

ESTRAGON– Söyle de kapasın çenesini! Dağıtiver ağzım burnunu!

VLADIMIR (*Pozzo'ya vururken*)– Tamam mı! Kesecek misin sen! Solucan! (*Pozzo acı çığlıklar atarak, sürünerek uzaklaşır. Arada durur, Lucky'yi çağırırken kör hareketleriyle havayı döver. Vladimir, dirseğine yaslanarak onu seyreder.*) Kurtuldu! (*Sessizlik.*) Düştü!

ESTRAGON– Ayağa mı kalkmıştı?

VLADIMIR– Hayır.

ESTRAGON– Ama, düştü, dedin.

VLADIMIR– Dizlerinin üstünde doğrulmuştu. (*Sessizlik.*) Sanırım biraz ileri gittik.

ESTRAGON– Her zaman yapmayız.

VLADIMIR– Yardımımızı istedi, yalvararak. Kulaklarımızı tıkadık. Israr etti. Sopa attık.

ESTRAGON– Doğru.

VLADIMIR– Hiç kıpırdamıyor. Belki de öldü.

ESTRAGON– Ona yardım etmek istedik diye battık bu boka.

VLADIMIR– Doğru.

ESTRAGON– Çok hızlı vurmadın, değil mi?

VLADIMIR– Şöyle bir okşadım işte.

ESTRAGON– Yapmamalıydın.

VLADIMIR– Sen istedin.

ESTRAGON– Doğru. (*Bir süre.*) Şimdi ne yapıyoruz?

VLADİMİR – Sürüklene sürüklene ona kadar gidebilseydim.

ESTRAGON – Beni bırakma!

VLADİMİR – Ona seslensem mi acaba?

ESTRAGON – Tamam, seslen ona.

VLADİMİR, ESTRAGON – Pozzo! Pozzo!

VLADİMİR – Kımıldadı.

ESTRAGON – Adının Pozzo olduğundan emin misin?

VLADİMİR (*kaygılı*) – Bay Pozzo! Kendine gel! Sana bir kötülük yapmayacağız!

(*Sessizlik.*)

ESTRAGON – Başka adlarla denesek?

VLADİMİR – Ağır yaralanmış olmasından korkuyorum.

ESTRAGON – Fena mı, eğlence çıkardı.

VLADİMİR – Nasıl eğlence çıkardı?

ESTRAGON – Başka başka adlar denemek, birbiri ardına.

Vakit geçirtirdi. En sonunda doğrusunu bulurduk.

VLADİMİR – Sana adı Pozzo diyorum.

ESTRAGON – Görürüz bakalım. Ne olsun adı? (*Düşünür.*)

Habil! Habil!

POZZO – Kurtarın beni!

ESTRAGON – Gördün mü?

VLADİMİR – Bu konudan da artık gına geldi.

ESTRAGON – Ötekinin adı da belki Kabil'dir. (*Seslenir.*)

Kabil! Kabil!

POZZO – Kurtarın beni!

ESTRAGON – Tüm insanlık bu. (*Sessizlik.*) Şu küçük buluta bak.

VLADİMİR (*gözlerini kaldırarak*) – Nerede?

ESTRAGON – Orada, zenitte.

VLADİMİR – Eee? (*Bir süre.*) Nesi var öyle olağanüstü?

(*Sessizlik.*)

ESTRAGON – Şimdi, istersen, başka şeye geçelim mi?

VLADIMIR – Ben de sana aynı şeyi önerecektim.

ESTRAGON – Ama neye?

VLADIMIR – İşte sorun bu!

(*Sessizlik.*)

ESTRAGON – Başlangıç için, ayağa kalkalım mı?

VLADIMIR – Deneyelim.

(*Ayağa kalkarlar.*)

ESTRAGON – O kadar da zor değilmiş.

VLADIMIR – İstemek, bütün iş burada.

ESTRAGON – Peki şimdi ne yapıyoruz?

POZZO – İmdat!

ESTRAGON – Gidelim buradan.

VLADIMIR – Gidemeyiz.

ESTRAGON – Niye?

VLADIMIR – Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON – Doğru. (*Bir süre.*) Ne yapalım?

POZZO – İmdat!

VLADIMIR – Ona yardım edelim mi?

ESTRAGON – Ne yapmamız gerek?

VLADIMIR – Ayağa kalkmak istiyor.

ESTRAGON – Evet?

VLADIMIR – Kalkmasma yardım etmemizi istiyor.

ESTRAGON – Tamam, yardım edelim. Ne bekliyoruz ki?

(*Pozzo'nun kalkmasına yardım ederler; yanından ayrıldıklarında Pozzo yeniden yere düşer.*)

VLADIMIR – Ayakta tutmak gerek. (*Aynı hareketler. Pozzo ikisinin arasında, boyunlarına asılı, durur.*) Ayakta durma durumuna yeniden alışması gerek. (*Pozzo'ya*) Biraz toparlandınız mı?

POZZO – Siz kimsiniz?

VLADIMIR – Bizi çakozlamadınız mı?

POZZO – Körüm ben.

(*Sessizlik.*)

ESTRAGON– Belki geleceği görüyordur, ha?

VLADIMIR (*Pozzo'ya*)– Ne zamandan beri?

POZZO– Çok sağlamdı gözlerim—ama sizler, dost musunuz?

ESTRAGON (*gürültülü gürültülü gülerek*)– Biz dost muyuz, diye soruyor!

VLADIMIR– Hayır, onun dostları mıyız, demek istiyor.

ESTRAGON– Ne olacakmış?

VLADIMIR– Sorar tabii. Ona yardım ettik.

ESTRAGON– Tamam. Dostu olmasaydık, ona yardım eder miydik?

VLADIMIR– Belki.

ESTRAGON– Tabii.

VLADIMIR– Orasını pek kurcalamayalım.

POZZO– Siz haydut değil misiniz?

ESTRAGON– Haydut mu? Neremiz hayduta benziyor bizim?

VLADIMIR – Boşver! Kör o.

ESTRAGON– Vay canına! Doğru be. (*Bir süre.*)

POZZO– Beni bırakıp gitmeyin.

VLADIMIR– Öyle bir şey düşünmüyoruz.

ESTRAGON– Şimdilik.

POZZO– Saat kaç?

ESTRAGON (*göğe bakarak*)– Bakayım...

VLADIMIR– Yedi mi?.. Sekiz?..

ESTRAGON– Mevsime göre değişir.

POZZO– Akşam mı?

(*Sessizlik. Vladimir ile Estragon güneşin batışım izlerler.*)

ESTRAGON– Sanki batmıyor da, yükseliyor.

VLADIMIR– O olanaksız.

ESTRAGON– Ya tan vaktiyse?

VLADIMIR– Saçmalama. Orası batı.

ESTRAGON – Sen nereden biliyorsun?

POZZO (*kaygılı*) – Akşam oldu mu?

VLADIMIR – Ayrıca da hiç oynamadı yerinden.

ESTRAGON – Sana yükseliyor diyorum.

POZZO – Niçin yanıtlamıyorsunuz?

ESTRAGON – Size gerçekçe birşeyler söylemek istemiyorum da ondan.

VLADIMIR (*yatıştırıcı*) – Vakit akşam, bayım, akşama eriştik. Dostum beni kuşkuya düşürmeye çalışıyor; itiraf ederim bir an için acaba öyle mi, dedim. Ama ben bu uzun günü boşu boşuna yaşamadım; ve sizi temin ederim ki artık neredeyse gün kuyruğu titretmek üzere. (*Bir süre.*) Bunun dışında, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

ESTRAGON – Bu herifi daha ne kadar taşıyacağız böyle? (*Bırakır gibi yaparlar, yine düşeceğini anlayınca yine tutarlar.*) Bina sütunumuyuz biz.

VLADIMIR – Eğer demin yanlış duymadımsa, eskiden gözleriniz çok sağlammış, öyle mi?

POZZO – Evet, sağlamdan da sağlamdı. (*Sessizlik.*)

ESTRAGON (*öfkelenerek*) – Geliştirin düşüncenizi, geliştirin!

VLADIMIR – Varma üstüne. Görüyorsan, mutluluğunu anımsıyor. (*Bir süre.*) Memoria praeteritorum bonorum—çok zor olmalı.

POZZO – Evet, çok iyiydi.

VLADIMIR – Peki, nasıl oldu bu, merak ediyorum, birdenbire mi?

POZZO – Bir gün uyandığında kendimi yazgı gibi kör buldum. (*Bir süre.*) Arada, acaba hâlâ uyuyor muyum, diye soruyorum kendi kendime.

VLADIMIR – Ne zaman oldu bu?

POZZO – Bilmiyorum.

VLADIMIR – Ama dünden önce olamaz...

POZZO – Sorgulamayın beni. Körlerde zaman kavramı yoktur. (*Bir süre.*) Zamanla ilgili şeyleri de görmezler.

VLADIMIR – Ne münasebet! Ben tam tersine kalıbımı basarım.

ESTRAGON – Ben gidiyorum.

POZZO – Neredeyiz biz?

VLADIMIR – Bilmiyorum.

POZZO – La Planche denen yer olmasın sakın?

VLADIMIR – Orayı bilmiyorum.

POZZO – Peki, neye benziyor burası?

VLADIMIR (*çevresine bakarak*) – Tanımlanacak gibi değil. Hiçbir şeye benzemiyor. Hiçbir şey yok. Bir ağaç var.

POZZO – Öyleyse La Planche değil.

ESTRAGON (*iki büklüm*) – Değişiklik dediğin bu kadar olur.

POZZO – Hizmetçim nerede?

VLADIMIR – Burada.

POZZO – Niye çağırdığım zaman ses çıkarmıyor?

VLADIMIR – Bilmem. Uyur gibi bir hali var. Belki de öldü.

POZZO – Ne oldu, tam olarak?

ESTRAGON – Tam olarak mı?

VLADIMIR – İkiniz de düşününüz.

POZZO – Bir bakın ona, yaralanmış mı?

VLADIMIR – Sizi bırakamayız ki?

POZZO – İkinizin birden tutmanıza gerek yok.

VLADIMIR (*Estragon'a*) – Git bak.

POZZO – Tamam, dostumuz gitsin, hemen; o kadar pis kokuyor ki burnumun direği kırıldı.

VLADIMIR – Git, uyandır onu.

ESTRAGON- Bana yaptıklarından sonra mı? Ölürüm de gitmem.

VLADIMIR- Ya, sonunda anımsadm demek sana birşeyler yaptığım.

ESTRAGON- Hiçbir şey anımsamıyorum. Sen söyledin demin.

VLADIMIR- Doğru. (*Pozzo'ya*.) Dostum korkuyor.

POZZO- Korkacak bir şey yok.

VLADIMIR (*Estragon'a*)- Hani şu demin gördüğün adamlar ne oldular?

ESTRAGON- Bilmem.

VLADIMIR- Belki de bir yerlerde arazi olmuşlardır da bizi gözetliyorlardır.

ESTRAGON- Deme.

VLADIMIR- Belki de yalnızca duralamışlardır.

ESTRAGON- Ya.

VLADIMIR- Dinlenmek için.

ESTRAGON- Güç toplamak için.

VLADIMIR- Belki de ters yüzü gitmişlerdir.

ESTRAGON- Ya.

VLADIMIR- Belki de yalnızca bir görüntüydü.

ESTRAGON- Bir yanılısama.

VLADIMIR- Bir düşleme.

ESTRAGON- Bir yanılısama.

POZZO- Peki, ne bekliyor?

VLADIMIR (*Estragon'a*)- Ne bekliyorsun?

ESTRAGON- Godot'yu bekliyorum.

VLADIMIR (*Pozzo'ya*)- Size dostumun korktuğunu söyledim. Dün hizmetçiniz ona saldırdı, onun gözyaşlarını silmek isterken.

POZZO- Bu gibilere iyi davranmamak gerek, hemen zıvanadan çıkarlar.

VLADIMIR- Peki, nasıl yapsm?

POZZO – İlk önce ipe asılsın, ama dikkat etsin, onu tabii boğmasın. Bu onu genelde harekete geçirir. Eğer geçmezse, karın boşluğuna ve suratının ortasına yapabildiği kadar tekme patlatısm.

VLADIMIR (*Estragon'a*) – Görüyor musun, korkacak bir şey yok. Öc alman için de fırsat çıktı.

ESTRAGON – Ya karşı koyarsa?

POZZO – Yok, yok, hiç karşı koymaz.

VLADIMIR – Hemen yardımına koşarım.

ESTRAGON – Gözlerini benden ayırma! (*Lucky'ye doğru gider.*)

VLADIMIR – İlk önce yaşıyor mu, ona bak. Ölmüşse dövmen gerekmez.

ESTRAGON (*Lucky'nin üzerine eğilmiştir.*) – Nefes alıyor.

VLADIMIR – Öyleyse, giydir.

(Birden Estragon, zincirden boşanmış gibi, haykıarak, uluyarak, Lucky'yi tekmelemeye girişir. Ama ayağını acıtır ve topallayarak, inleyerek oradan uzaklaşır. Lucky kendine gelir.)

ESTRAGON (*tek ayağı üstünde*) – Vay inek vay!

(Estragon yere oturur, ayakkabılarını çıkarmaya çalışır. Ama, biraz sonra, çıkaramayacağını anlayınca vazgeçer, bacaklarını kamına çeker, başını bacaklarının arasına sokar, kollarını da başının önünde kavuşturarak oturur.)

POZZO – Şimdi ne oldu?

VLADIMIR – Dostum canını acıttı.

POZZO – Lucky ne oldu?

VLADIMIR – Bu o mu yani?

POZZO – Nasıl?

VLADIMIR – Bu Lucky mi?

POZZO – Anlamıyorum.

VLADIMIR – Siz de, Pozzo musunuz?

POZZO – Tabii ki Pozzo'yum.

VLADIMIR – Dünkülerin aynıları mı, yani?

POZZO – Dünkü mü?

VLADIMIR – Dün karşılaştık. (*Sessizlik.*) Anımsamıyor musunuz?

POZZO – Dün herhangi biriyle karşılaştığımı anımsamıyorum. Ama yarın da bugün herhangi biriyle karşılaştığımı anımsayacağım. Bilgi almak için bana güvenmeyin. Bu kadar gevezelik de yeter. Kalk ayağa!

VLADIMIR – Onu satmak için Saint-Sauveur'e götürüydünüz. Bizimle konuştunuz. Dans etti. Düşündü. Çok iyi görüyordunuz.

POZZO – Öyle diyorsanız öyledir. Bırakın beni, lütfen. (*Vladimir, Pozzo'nun yanından uzaklaşır.*) Kalk ayağa!

VLADIMIR – Kalkıyor.

(*Lucky ayağa kalkar, eşyaları toplar.*)

POZZO – İyi ediyor.

VLADIMIR – Nereye gidiyorsunuz böyle?

POZZO – Bu konu beni ilgilendirmiyor.

VLADIMIR – Ne kadar değişmişsiniz!

(*Lucky eşyaları yüklenmiş olarak gelip Pozzo'nun önünde durur.*)

VLADIMIR – Bavluda ne var?

POZZO – Kum. (*İpe asılır.*) İleri! (*Lucky hareketlenir. Pozzo peşinden gider.*)

VLADIMIR – Bir dakika.

(*Pozzo durur. İp gerilir. Lucky her şeyi bırakarak yere düşer. Pozzo sendeler, ipi tam zamanında bırakır, yerinde sallanırken Vladimir tutarak düşmesini önler.*)

POZZO – Ne oluyor?

VLADIMIR – Düştü.

POZZO – Çabuk, uyumadan uyandırm onu.

VLADIMIR – Sizi bırakırsam düşmez misiniz?

POZZO – Sanmam.

(*Vladimir gidip Lucky'yi tekmeler.*)

VLADIMIR – Kalk ayağa! Domuz! (*Lucky ayağa kalkar, eşyaları toplar.*) Kalktı ayağa.

POZZO (*elini uzatarak.*) – İp!

(*Lucky eşyaları bırakır, ipin ucunu Pozzo'nun eline verir, eşyaları yerden alır.*)

VLADIMIR – Daha gitmeyin.

POZZO – Gidiyorum.

VLADIMIR – Size kimsenin yardım edemeyeceği bir yerde düştüğünüzde ne yapıyorsunuz?

POZZO – Ayağa kalkabilmeyi bekliyoruz. Sonra gidiyoruz.

VLADIMIR – Gitmeden, söyleyin de şarkı söylesin.

POZZO – Kime söyleyeyim?

VLADIMIR – Lucky'ye.

POZZO – Şarkı söylemesini mi?

VLADIMIR – Evet. Ya da düşünmesini. Ya da ezber okumasını.

POZZO – İyi ama dilsizdir o.

VLADIMIR – Dilsiz mi?

POZZO – Tabii. İnleyemez bile o.

VLADIMIR – Dilsiz ha! Ne zamandan beri?

POZZO (*birden müthiş öfkelenerek*) – Yetmedi mi be artık şu zaman hikâyelerinizle günümü zehir ettiğiniz? Anlamsız bir şey! Ne zaman! Ne zaman! Ne zamansa o zaman, bir gün, yetmez mi, ötekilere benzeyen bir gün, o dilsiz oldu, ben kör oldum, bir gün sağır olacağız, bir gün doğduk, bir gün öleceğiz, aynı gün, aynı an, yetmiyor mu be size! (*Daha sâkin*) Kadınlar beşikle mezar arasında doğururlar, gün bir an ışıldar, sonra yine gece çöker. (*İpe asılır.*) İleri!

(Çıkarlar. Vladimir kulise kadar peşlerinden gider, sonra arkalarından bakar. Vladimir'in mimiğiyle desteklenen bir düşme sesi Pozzo ile Lucky'nin yine düştüklerini bildirir. Sessizlik. Vladimir uyuyan Estragon'a doğru gider, bir süre onu seyreder, sonra uyandırır.)

ESTRAGON (şaşkın hareketler yaptıktan, anlamsız sözler söyledikten sonra)– Niçin hep uyandırıyorsun beni?

VLADIMIR – Kendimi yalnız hissediyordum.

ESTRAGON – Kendimi mutlu görüyordum düşümde.

VLADIMIR – Vakit geçirtti.

ESTRAGON – Düşümde...

VLADIMIR – Kes! (Sessizlik.) Gerçekten kör mü diye merak ediyorum.

ESTRAGON – Kim?

VLADIMIR – Gerçek bir kör, zaman kavramı olmadığını söyler mi ki?

ESTRAGON – Kim?

VLADIMIR – Pozzo.

ESTRAGON – Kör mü olmuş?

VLADIMIR – Söyledi ya.

ESTRAGON – Ne olmuş peki?

VLADIMIR – Bana bizi görüyormuş gibi geldi.

ESTRAGON – Düş görmüşsün sen. (Bir süre.) Gidelim buradan. Gidemeyiz. Doğru. (Bir süre.) Onun o olmadığından emin misin?

VLADIMIR – Kim?

ESTRAGON – Godot!

VLADIMIR – Ama kimin?

ESTRAGON – Pozzo'nun.

VLADIMIR – Ne münasebet! Ne münasebet! (Bir süre.) Ne münasebet!

ESTRAGON – Ne olursa olsun, ayağa kalkacağım. (*Güçlük-
le ayağa kalkar.*) Ay!

VLADIMIR – Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum.

ESTRAGON – Ayaklarım! (*Oturur, ayakkabılarını çıkarmaya uğraşır.*) Yardım et bana!

VLADIMIR – Ötekiler acı çekerken, acaba uyuyor muydum ben? Acaba şu an da uyuyor muyum? Yarın, uyan-
dığımı sandığım zaman, bugün için ne diyeceğim
acaba? Dostum Estragon ile burada gece oluncaya
kadar Godot'yu beklediğimi mi? Pozzo'nun ham-
malıyla geçtiğini, bizimle konuştuğunu mu? Kuşku-
suz. Ama bütün bunların içinde doğru olan ne?
(*Estragon boş yere ayakkabılarını çıkarmaya uğraş-
tıktan sonra yeniden uyuyakalmıştır. Vladimir ona
bakar.*) Onun bir şeyden haberi olmayacak. Yediği
tekmeleri anlatacak, ben de ona bir havuç verece-
ğim. (*Bir süre.*) Bir ayağı mezarda, bir ayağı zor
bir doğumda. Çukurun dibinde, mezarcı, kendi
dalgasında, zincirlerini geçiriyor. Yaşlanacak vakti
olmuyor insanın. Hava çığlıklarımızla dolu. (*Din-
ler.*) Ama alışkanlık büyük bir susturucudur. (*Estra-
gon'a bakar.*) Bana da, bir başkası da bana baka-
rak, uyuyor da, diyor, uyuduğundan haberi yok.
(*Bir süre.*) Böyle sürdüremem. (*Bir süre.*) Neler
söyledim?

(*Heyecanlı heyecanlı dolanır, sonunda sol kulisin
yakınında durur, uzaklara bakar. Sağdan, bir gün
önce gelen çocuk girer. Durur. Sessizlik.*)

ÇOCUK – Bayım... (*Vladimir geri döner.*) Bay Albert...

VLADIMIR – Baştan alalım. (*Bir süre. Çocuğa*) Beni tam-
madm mı?

ÇOCUK – Hayır, Bayım.

VLADIMIR – Dün gelen sen değil miydin?

ÇOCUK – Hayır, Bayım.

VLADIMIR – Sen ilk kez mi geliyorsun?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Seni Bay Godot gönderdi.

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Bu akşam gelemeyecek.

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Ama yarın gelecek.

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Kesinkes.

ÇOCUK – Evet, Bayım.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Yolda birileriyle karşılaştın mı?

ÇOCUK – Hayır, Bayım.

VLADIMIR – İki başka (*duraksar*) ...insanla?

ÇOCUK – Hiç kimseyi görmedim, Bayım.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Bay Godot ne iş yapıyor? (*Bir süre.*) Duyuyor musun?

ÇOCUK – Evet, Bayım.

VLADIMIR – Öyleyse?

ÇOCUK – Bir şey yapmıyor, Bayım?

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Kardeşin nasıl?

ÇOCUK – Hasta, Bayım.

VLADIMIR – Belki de dün o geldi.

ÇOCUK – Bilmiyorum, Bayım.

(*Sessizlik.*)

VLADIMIR – Bay Godot'nun sakalı var mı?

ÇOCUK – Var, Bayım.

VLADIMIR – Sarı mı... (*duraksar.*) ...siyah mı?

ÇOCUK (*duraksayarak*) – Sanırım beyaz, Bayım.

(Sessizlik.)

VLADIMIR – Ulu Tanrım!

(Sessizlik.)

ÇOCUK – Bay Godot'ya ne söyleyeyim, Bayım?

VLADIMIR – Ona de ki —(durur)— ona beni gördüğünü ve —(düşünür)— beni gördüğünü söyle. (Bir süre. Vladimir Çocuğa doğru yürür, Çocuk geri geri gider, Vladimir durur, Çocuk da durur.) Söyle, beni gördüğünden eminsin değil mi, yarın beni hiç görmediğini söylemeyeceksin, değil mi?

(Sessizlik. Vladimir birden ileri atılır, Çocuk ok gibi kaçar. Sessizlik. Güneş batar, ay doğar. Vladimir hareketsiz durur. Estragon uyanır, ayakkabılarını çıkarır, ayağa kalkar, ayakkabıları elinde, gelir onları rampın önüne koyar, Vladimir'e doğru gider, ona bakar.)

ESTRAGON – Neyin var?

VLADIMIR – Bir şeyim yok.

ESTRAGON – Ben gidiyorum.

VLADIMIR – Ben de.

(Sessizlik.)

ESTRAGON – Uzun zamandır mı uyuyorum?

VLADIMIR – Bilmem.

(Sessizlik.)

ESTRAGON – Nereye gideceğiz?

VLADIMIR – Uzağa değil.

ESTRAGON – Hayır, hayır, buradan uzak bir yere gidelim!

VLADIMIR – Gidemeyiz.

ESTRAGON – Niye?

VLADIMIR – Yarın gelmemiz gerek.

ESTRAGON – Ne yapmaya?

VLADIMIR – Godot'yu beklemeye.

ESTRAGON – Doğru. (Bir süre.) Gelmedi mi?

VLADIMIR – Gelmedi.

ESTRAGON – Vakit de çok geç şimdi.

VLADIMIR – Evet, gece oldu.

ESTRAGON – Ne dersin, boşverelim mi? (*Bir süre.*) Boşverelim mi? Ha?

VLADIMIR – Cezalandırır bizi. (*Sessizlik. Ağaca bakar.*)
Yalnız ağaç yaşıyor.

ESTRAGON (*ağaca bakarak*) – Ne bu?

VLADIMIR – Ağaç.

ESTRAGON – Tamam da, ne ağacı?

VLADIMIR – Bilmem. Söğüt.

ESTRAGON – Gel biraz. (*Vladimir'i ağaca doğru götürür.*
Ağacın önünde hareketsiz dururlar. Sessizlik.) Asalım mı kendimizi?

VLADIMIR – Neyle?

ESTRAGON – Hiç ipin yok mu?

VLADIMIR – Yok.

ESTRAGON – O zaman olmaz.

VLADIMIR – Gidelim buradan.

ESTRAGON – Dur, kemerim var.

VLADIMIR – Çok kısa.

ESTRAGON – Bacaklarımdan çekersin.

VLADIMIR – Peki, benimkilerden kim çekecek?

ESTRAGON – Doğru.

VLADIMIR – Ver bakayım. (*Estragon pantolonuna kemer niyetine bağladığı ipi çözer. Çok bol olan pantolonu topuklarına düşer. İpe bakarlar.*) Hiç olmaz da değil. Ama, sağlam mı ki?

ESTRAGON – Görürüz. Tut.

(*Her biri ipin bir ucundan tutarak çekerler. İp kopar. Düşecek gibi olurlar.*)

VLADIMIR – Beş para etmez.

(*Sessizlik.*)

ESTRAGON- Yarın gelmemiz mi gerekiyor?

VLADIMIR- Evet.

ESTRAGON- O zaman sağlam bir ip getiriniz.

VLADIMIR- Olur.

(*Sessizlik.*)

ESTRAGON- Didi.

VLADIMIR- Evet.

ESTRAGON- Ben artık böyle sürdüremeyeceğim.

VLADIMIR- Hep öyle denir.

ESTRAGON- Ayrılalım mı birbirimizden? Belki daha iyi olur.

VLADIMIR- Kendimizi yarın asarız. (*Bir süre.*) Godot gelmezse.

ESTRAGON- Gelirse?

VLADIMIR- Kurtuluruz.

(*Vladimir şapkasını çıkarır -bu Lucky'nin şapkasıdır- içine bakar, elini içinde dolaştırır, silkeler, başına giyer.*)

ESTRAGON- Gidiyor muyuz?

VLADIMIR- Pantolonunu çek.

ESTRAGON- Nasıl?

VLADIMIR- Pantolonunu çek.

ESTRAGON- Pantolonumu mu çekeyim?

VLADIMIR- Pantolonunu ÇEK.

ESTRAGON- Doğru.

(*Pantolonunu çeker. Sessizlik.*)

VLADIMIR- Gidiyor muyuz?

ESTRAGON- Gidelim.

(*Yerlerinden kıpırdamazlar.*)

PERDE

Çağdaş Drama Dizisi

Samuel Beckett GODOT'YU BEKLERKEN

Godot'yu Beklerken, 1969 Nobel Yazın Ödülünü kazanan ve 26 Aralık 1989'da seksen üç yaşında ölen *Samuel Beckett*'in en önemli, dünyada en yaygın oyunudur. *Beckett*'in kişileri, temelde, ödün vermez akılcı kişilerdir. İnsanlığın çekmek zorunda olduğu acıların da bilincinde olan bu kişiler, kendilerinin belirsiz bir süreyle içine atıldıkları yaşamda kim tarafından mahkûm edildiklerini öğrenmek isterler. *Beckett*'in kişileri oyun boyunca karar veremeden beklerler. *Godot*'yu beklerler. Onların dünyaları, *Vladimir*'in oyunun sonlarına doğru dediği gibi, mutlu mu mutsuz mu olduklarını tam kestiremedikleri, içinde gizini çözemedikleri Zaman ile cebelleştikleri, renksiz bir düş-karabasan ortamıdır. Aslında hepimiz, *Estragon* ve *Vladimir*'le birlikte aynı soruyu soruyoruz. Gerçekte çekip gitmek istiyoruz, ancak nereye gideceğiz? Bir şey bekliyoruz, hepimiz, ancak neyi beklediğimizin bilincinde miyiz? Bizi ne bekliyor, biliyor muyuz?

Kapaktaki resim: SHEILA CRITCHLEY

KDV içindedir

ISBN 975.510.238-8